

Golden boys...

...όλοι οι βλάκες του ντουινιά.

(μελλοντικό λαϊκό άσμα)

Τα μεγαλοστελέχη της AIG, με το που πήραν τη σωτήρια κρατική βοήθεια, το πρώτο πράγμα που έκαναν ήταν να δώσουν "μπόνους" στους εαυτούς τους. Οι κύριοι και αποκλειστικά υπεύθυνοι για ένα από τα μεγαλύτερα "ναυάγια" στην ιστορία της παγκόσμιας οικονομίας, έδωσαν δώρο στους εαυτούς τους για την "επιτυχία" τους. Οι άνθρωποι είναι πραγματικά απίθανοι. Πήραν στα χέρια τους έναν πραγματικό ασφαλιστικό κολοσσό και μέσα σε ελάχιστα χρόνια τον έφτασαν σε σημείο πτώχευσης. Πήραν έναν τερατώδες "σκάφος" και μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα το μετέτρεψαν σε έναν "Τιτανικό". Έναν νέο αλλά πολύ πιο άτυχο "Τιτανικό", ο οποίος δεν έπεσε σε εχθρικά "παγόβουνα", αλλά στα χέρια των ανίκανων κυβερνητών. Των ανίκανων, που, για να εξασφαλίσουν μπόνους "καπεταναίων", πουλούσαν τις "τάπες" ασφαλείας του. Των άσχετων, που, προκειμένου να πλουτίσουν άμεσα και θεαματικά, έπαιρναν τα πιο απίθανα ρίσκα εις βάρος της εταιρείας.

Αυτοί οι βλάκες —γιατί περί τέτοιων πρόκειται—, αντί να πηδήξουν από τα μπαλκόνια από την πρωτοφανή ντροπή που θα έπρεπε να τους πνίγει για την ανικανότητά τους, έκαναν τα ακριβώς αντίθετα. Αφού σώθηκαν από χρήματα των φορολογουμένων πολιτών, φρόντισαν να πάρουν μπόνους, σαν να επρόκειτο αυτά τα χρήματα να ήταν κάποια νέα κέρδη της εταιρείας. Όταν εξοργισμένοι πολιτικοί παράγοντες τους ζήτησαν να τα επιστρέψουν, οι βλάκες αποδείχθηκαν εκτός από τέτοιοι και αδίστακτοι. Προσπάθησαν να εκβιάσουν τους πολιτικούς. Διέρρευσαν ότι σε μια τέτοια περίπτωση θα διέρρεαν μυστικά της εταιρείας στον ανταγωνισμό της, προκαλώντας κατ' αυτόν τον τρόπο τη γενική θυμηδία.

Ανάγκασαν έναν γερουσιαστή να αναρωτηθεί δημοσίως για το τι είδους μυστικά θα μπορούσαν οι αποτυχημένοι να διαρρεύσουν στον ανταγωνισμό τους. "Πώς μια τέτοια κολοσσιαία εταιρεία μπορεί να πάει στον πάτο;". Ακόμα δηλαδή και στα όρια του θράσους τους δεν μπορούν να κρύψουν τη βλακεία τους. Ακόμα και ως εκβιαστές αστείοι παραμένουν. Είναι δηλαδή τόσο ηλίθιοι, που ακόμα και τον ίδιο τον εκβιασμό τον εκφυλίζουν ως έννοια, φέρνοντάς τον στα μέτρα της δικής τους ηλιθιότητας. Αυτός ο οποίος παρακαλάει να σωθεί από μια πυρκαγιά, την οποία προκάλεσε ο ίδιος, απειλεί να αυτοπυρποληθεί, σε περίπτωση που δεν τον πληρώσουν για τη δική του σωτηρία. Τρομερό κι ανεπανάληπτο. Μόνον το Χάρβαρντ μπορεί να δώσει αυτήν την "τεχνογνωσία".

Πώς όμως βρέθηκαν τόσο μεγάλοι βλάκες σε τόσο υψηλές θέσεις του πολιτικού και οικονομικού συστήματος; Για να καταλάβει ο αναγνώστης πώς φτάσαμε στο σημείο αυτό, θα πρέπει να γνωρίζει τη "διαδρομή" που ακολουθήθηκε. Το σημερινό σύστημα εξουσίας

δεν προήλθε από "παρθενογένεση". Δεν το εφεύραν κάποιοι πονηροί τους τελευταίους αιώνες. Το σύστημα αυτό είναι η τελική "μετάλλαξη" του συστήματος της Βαβυλώνας. Μέσα από άπειρες "ζυμώσεις" και συνεχείς αλλαγές κατόρθωσε να "προσαρμοστεί" στον χρόνο και να φτάσει έως τις ημέρες μας. Τη Βαβυλώνα τη διαδέχθηκε η Ρώμη και από εκεί η "σκυτάλη" της εξέλιξής του πέρασε διαδοχικά από το Παρίσι και το Λονδίνο, για να καταλήξει στη σημερινή προβληματική και "αστεία" Ουάσιγκτον.

Αυτό το σκληρό σύστημα είχε πάντα ένα χαρακτηριστικό. Την εξουσία του τη διαχειριζόταν σκληροί άνθρωποι, εκπαιδευμένοι με τον πιο απάνθρωπο και προπάντων χρονοβόρο τρόπο. Άνθρωποι, που το σύστημα φρόντιζε να τους "δημιουργεί" μόνο του και να επενδύει την επιβίωσή του στα δικά τους προσωπικά αδιέξοδα. Άνθρωποι "ανάπηροι", οι οποίοι γνώριζαν ότι χωρίς το σύστημα και την εξουσία δεν θα είχε κανένα νόημα η ζωή τους. Άνθρωποι ηλικιωμένοι, οι οποίοι ταυτιζόνταν με τις θέσεις εξουσίας τους. Όλο το μυστικό της ασφάλειας τους συστήματος βρισκόταν στην απόλυτη ταύτιση μεταξύ των συμφερόντων των στελεχών του και του ιδίου. Αυτή η απόλυτη ταύτιση γινόταν δυνατή με την πρόκληση "αναπηριών".

Το σύστημα τους προκαλούσε "αναπηρίες" και μόνον μετά από αυτήν την πράξη τούς παρέδιδε γνώση στην τελειότερή της μορφή. Η ποιότητα της γνώσης οδηγούσε στην κατάληψη μιας αναλόγου ποιότητας θέσης εξουσίας. Αυτή ήταν η ασφάλεια του συστήματος. Μοίραζε θέσεις και γνώσεις, ελέγχοντας μόνο του την "ποιότητα" της γνώσης και τον "χρόνο" που θα το έκανε. Γνώριζε δηλαδή ότι αυτή η γνώση δεν θα πέσει στα χέρια ανθρώπων, οι οποίοι θα μπορούσαν να εκμεταλλευτούν τις θέσεις τους για λόγους προσωπικών συμφερόντων και να στραφούν εναντίον του.

Αυτή η σχέση αλληλεξάρτησης μεταξύ των καλύτερα εκπαιδευμένων εξουσιαστών και του συστήματος ήταν η "εγγύηση" ότι το σύστημα θα επιβίωνε μέσα στο χρόνο. Γνώριζαν αυτά τα ηλικιωμένα άτομα —που με απάνθρωπο αγώνα ολόκληρης ζωής το στελέχωναν— ότι πρώτιστη προτεραιότητα είναι η επιβίωση του συστήματος και μετά όλα τα άλλα. Ακόμα και το προσωπικό τους οικονομικό συμφέρον έμπαινε σε δεύτερη μοίρα. Γι' αυτούς πάντα η πρώτη προτεραιότητα ήταν η επιβίωση του συστήματος και μετά όλα τα άλλα. Πρώτα τα συλλογικά συμφέροντα των "αναπήρων" και κατόπιν τα ιδιωτικά τους συμφέροντα. Η λογική είναι απλή. Σε ένα "σκοτεινό" σύστημα τους βολεμένους οδηγούς του "σκότους" δεν τους συμφέρει να μοιράζονται "φακοί" στον κόσμο. Δεν τους συμφέρει ούτε οι ίδιοι να γίνουν έμποροι "φακών", για να τα κοιμήσουν εφήμερα.

Όταν μόνον η εξουσία δίνει νόημα στη ζωή σου και καταφέρνεις να την απολαμβάνεις με τον τρόπο που επέλεξες να την απολαμβάνεις ως οδηγός του "σκότους", δεν θα γίνεις ποτέ έμπορος "φακών". Γιατί; Γιατί το εφήμερο κέρδος μπορεί να σε κάνει πλούσιο, αλλά ο κόσμος γύρω σου θ' αλλάξει σε βαθμό που θα σε "προσπεράσει". Θα παραμείνεις ένας απλά πλούσιος "ανάπηρος" και θα σε εγκαταλείψουν όλοι. Αν ανάψουν τα "φώτα", δεν θα είσαι τίποτε παραπάνω από ένα πλούσιο "ραμολί", που πουλούσε "λάμπες". Ένας γέρος, που δεν θα ενδιαφέρει κανέναν να υποταχθεί στις ορέξεις του. Ως εκ τούτου, ακόμα κι αν βρεις ένα

κασόνι με "φακούς" στο δρόμο σου, δεν θα γυρίσεις καν να το κοιτάξεις, μήπως και τα θύματά σου αντιληφθούν την αξία του.

Πάνω σ' αυτήν την αρχή στηρίζονταν το σύστημα και διαιώνιζε την επιβίωσή του. Στα χρόνια του απόλυτου σκότους και της παντοδυναμίας του συστήματος οι "ανάπηροι" ήταν πραγματικά ανάπηροι, εφόσον το σύστημα τους προκαλούσε πραγματικές αναπηρίες, προκειμένου να τους εκπαιδεύσει στη διαχειριστική γνώση. Οι ευνούχοι ήταν τέτοιοι ανάπηροι, οι οποίοι συστηματικά πλαισίωναν τις κορυφαίες θέσεις του συστήματος. Με την πάροδο των χρόνων και την εξέλιξη της ανθρωπότητας αυτή η πρακτική δεν εξαλείφθηκε. "Βελτιώθηκε", μόνο και μόνο για ν' αποφευχθεί η πρόκληση. Ως πρακτική όμως δεν άλλαξε τα χαρακτηριστικά της σ' ό,τι αφορά την πρόκληση αναπηριών. Οι μοναχοί της εκκλησίας τέτοιοι "ευνούχοι" ήταν. Υπηρέτες, οι οποίοι ανά πάσα στιγμή μπορούσαν να στρατευτούν σε "σταυροφορία" υπέρ του συστήματος.

Από τις τάξεις αυτών των ορκισμένων άγαμων κληρικών στελεχωνόταν το σύστημα στις θέσεις όπου απαιτούνταν απόλυτη προσήλωση στα συμφέροντα του συστήματος. Όσο πιο πολύ γερνούσαν εκείνοι οι άγαμοι, τόσο πιο ψηλά ανέβαιναν και τόσο πιο πιστοί γίνονταν. Γιατί; Διότι ήταν πλέον μονόδρομος γι' αυτούς η επιβίωση του συστήματος. Τι θα έκαναν, αν κατέρρεε το σύστημα; Πού θα ωφελούσε η γνώση τους, για ν' ανεχθεί κάποιος τη σκληρή εξουσία τους; Πού θ' αναζητούσαν την "ευτυχία", όταν στο μεταξύ ό,τι δεν κατέστρεψε η επιλογή τους το έκανε απαγορευτικό η ηλικία τους; Γύρω από αυτούς τους "ανάπηρους" το σύστημα έχτισε το σύστημα ανώτατης παιδείας, ώστε να μπορεί να εκπαιδεύει τα στελέχη του με τον απόλυτα ακίνδυνο για τα συμφέροντά του τρόπο.

Ο κύριος στόχος τους ήταν πάντα να ελέγχουν τους αστούς. Αυτούς, δηλαδή, που έπαιρναν γνώσεις και υπήρχε ρίσκο σε περίπτωση που θα αναλάμβαναν τη διαχείριση. Αυτούς, που, μπορεί να ξεκινούσαν ακόμα και ως φτωχοί και θα καταλάμβαναν θέσεις εξουσίας με τεράστια δύναμη. Με τους κεφαλαιοκράτες δεν είχαν τέτοια προβλήματα. Για τους κεφαλαιοκράτες ήταν φυσικό να γίνουν σκληροί υπερασπιστές του συστήματος, γιατί αυτό προστάτευε τις περιουσίες τους. Με τον κατάλληλο σχεδιασμό κατόρθωναν και έκαναν και τους αστούς σκληρούς διαχειριστές του συστήματος, γιατί μόνον το σύστημα θα μπορούσε να πληρώνει τις υπηρεσίες τους και άρα μπορούσε να τους εκβιάζει. Με τον τρόπο αυτόν "ανάπηροι" ιδιοκτήτες και διαχειριστές είχαν πάντα ταυτισμένα συμφέροντα μεταξύ τους. Η δύναμη και η γνώση πάντα "απέναντι" στους λαούς.

Αυτοί ήταν τα "μάτια" και τα "αυτιά" του συστήματος. Αυτοί αντιλαμβάνονταν τα προβλήματά του πολύ πριν τα αντιληφθούν οι λαοί και τα εκμεταλλευτούν. Αυτοί αναλάμβαναν δράση πολύ πριν τα προβλήματα γεννήσουν επαναστάτες της αντίδρασης. Για παράδειγμα, πολύ πριν ένα σύστημα αναγκαστεί σε "υποχώρηση", λόγω της οικονομικής ή κοινωνικής προβληματικότητας, έκανε έναν "στημένο" πόλεμο και ξεφορτωνόταν ένα μεγάλο μέρος των "υποχρεώσεων" του. Η λύση δεν του κόστιζε τίποτε παραπάνω από μερικά "μνημόσυνα" ηρώων και μερικά "παράσημα" αναπήρων. Με τον ανηλεή αυτόν τρόπο

κατάφερνε πάντα και έριχνε "νερό" στον "μύλο" του. Ο κόσμος απλά παρακολουθούσε, εφόσον ήταν αδύναμος ν' αντιδράσει.

Γιατί σε ένα τέτοιο κείμενο αναφερόμαστε σ' αυτού του είδους τους ανθρώπους; Γιατί το σύστημα εξουσίας σ' αυτούς στηριζόταν και ήταν σχεδόν πάντα αλάνθαστο. Το σύστημα ήταν σκληρό κι ανθεκτικό, γιατί εκείνοι οι άνθρωποι ήταν σκληροί κι ανθεκτικοί. Όλοι αυτοί προστάτευαν ακόμα και με τη ζωή τους το σύστημα εξουσίας, γιατί η εξουσία γι' αυτούς ήταν το απόλυτο ζητούμενο. Οι περισσότεροι από αυτούς ήταν ήδη χορτάτοι και δεν αναζητούσαν την εξουσία για να φάνε. Οι περισσότεροι από αυτούς ήταν σκληρά παιδιά της κεφαλαιοκρατίας. Άνθρωποι, οι οποίοι δεν γίνονταν δούλοι για να κοιμήσουν ή να παριστάνουν τους εραστές. Αυτοί έπεφταν θύματα των φιλοδοξιών τους και του πάθους τους για την εξουσία. Αυτοί ήταν χορτάτοι, που έμεναν νηστικοί προκειμένου να εξουσιάζουν. Παλάτια ιδιόκτητα εγκατέλειπαν, για να κατοικήσουν καλύβες, προκειμένου να εξουσιάζουν σαν "μάρτυρες". Σμήνη γυναικών αρνούνταν, για να εξασφαλίσουν τη δυνατότητα να εξουσιάζουν σαν "αμόλυντοι".

Αυτά τα χαρακτηριστικά τους ήταν εκείνα που προστάτευαν το σύστημα. Όλοι αυτοί ήταν κεφαλαιοκράτες, παιδιά κεφαλαιοκρατών. Ήταν "άρρωστοι" άνθρωποι, οι οποίοι όμως λάτρευαν το κεφάλαιο. Ήταν άνθρωποι που λάτρευαν την εξουσία, η οποία προερχόταν από το κεφάλαιο. Επεδίωκαν την εξουσία ζωής και θανάτου πάνω σε ανθρώπους, οι οποίοι στήριζαν την επιβίωσή τους πάνω στο δικό τους κεφάλαιο. Το πάθος τους για εξουσία τούς έκανε "άρρωστους" και αυτό τους οδηγούσε στην αυτοθυσία, προκειμένου να προστατεύσουν το μέσον που τους την εξασφάλιζε και άρα το κεφάλαιο. Αυτοί ήταν οι πιο "άρρωστοι" των κεφαλαιοκρατών. Οι πιο σκληροί άνθρωποι που γνώρισε ποτέ ο κόσμος. Οι άνθρωποι με τις δύο μεγάλες "λατρείες". Οι πιο σκληροί προστάτες του συστήματος. Οι άνθρωποι, οι οποίοι, προκειμένου να διατηρήσουν τη σταθερότητα του συστήματος, δεν δίσταζαν να πάρουν αποφάσεις, οι οποίες κόστιζαν εκατομμύρια ανθρώπινων ζωών.

Αυτοί εκμεταλλεύτηκαν για τις φιλοδοξίες τους τα χαρακτηριστικά της κεφαλαιοκρατίας, τα οποία ήταν και δικά τους προσωπικά χαρακτηριστικά. Η κεφαλαιοκρατία είχε πάντα απλά χαρακτηριστικά. Οι κεφαλαιοκράτες —όσο κι αν αυτό το οποίο θα πούμε φαίνεται περίεργο ως άκουσμα— ανήκουν στους ανθρώπους του μόχθου. Το τίμημα, που εισπράττουν γι' αυτόν τον μόχθο, τούς διαφοροποιεί από του κοινούς εργαζόμενους, αλλά αυτό δεν είναι το καθοριστικό στοιχείο που τους χαρακτηρίζει. Οι κεφαλαιοκράτες μοχθούν απίστευτα πάνω στο κεφάλαιό τους. Οι περισσότεροι από αυτούς εξακολουθούν και εργάζονται ακόμα κι όταν οι εργάτες τους σταματούν για να ξεκουραστούν. Λατρεύουν το κεφάλαιό τους και κάνουν θυσίες γι' αυτό.

Επί αιώνες οι άνθρωποι αυτοί είχαν σταθερά χαρακτηριστικά. Χαρακτηριστικά, τα οποία δεν άλλαξαν ούτε στη βιομηχανική εποχή, όπου το φέουδο αντικαταστάθηκε από το εργοστάσιο. Ήταν άνθρωποι, που καμάρωναν τα εργοστάσια τους. Ήταν άνθρωποι, που έκτιζαν τα σπίτια τους μέσα στις αυλές των εργοστασίων τους. Ήταν άνθρωποι, που συνεργάζονταν με τους εργαζόμενους, εφόσον αντιλαμβάνονταν τη χρησιμότητά τους στη

λειτουργία του κεφαλαίου τους. Ήταν άνθρωποι, που ζούσαν μέσα στο κεφάλαιό τους. Ήταν άνθρωποι, που επένδυαν συνεχώς, για να κάνουν αυτόν τον δικό τους "κόσμο" όχι μόνον ασφαλή, αλλά και όμορφο.

Πλήρωναν δηλαδή κόστη, τα οποία πολλές φορές ξέφευγαν από τον ορθολογισμό της διαχείρισης και είχαν σχέση με τις δικές τους προσωπικές ανάγκες ως κεφαλαιοκράτες. Τις ανάγκες τους να δουν τα εργοστάσιά τους πιο όμορφα, πιο παραγωγικά ή πιο λειτουργικά από αυτά των αντιπάλων τους. Τις ανάγκες των "γονέων" να στολίσουν τα "παιδιά" τους ακόμα και με "περιττά" πράγματα, μόνο και μόνο για να τα καμαρώνουν. Κόστη, τα οποία δεν δικαιολογούνταν από τον σημερινό σχεδόν κυνικό οικονομικό ορθολογισμό. Τον ορθολογισμό του κέρδους, που θέλει κάποιον να μην συντηρεί επαρκώς το εργοστάσιό του, προκειμένου ν' αυξήσει τα κέρδη του. Τον ορθολογισμό του κέρδους, που θέλει να βάζει "λουκέτο" στο εργοστάσιό του, για να βγάλει μεγαλύτερο κέρδος από το μακρινό εργοστάσιο κάποιου υπεργολάβου.

Όλα αυτά άλλαξαν με το πέρασμα της "σκυτάλης" της παγκόσμιας εξουσίας στην Ουάσιγκτον. Η αλλαγή αυτή στη συμπεριφορά της κυρίαρχης κεφαλαιοκρατίας δεν έγινε ως δια μαγείας. Έχει τις εξηγήσεις της. Οι ΗΠΑ δεν κατέκτησαν τον κόσμο, ώστε ν' αποκτήσουν το κεφάλαιό του και να συνεχίσουν την πάγια κεφαλαιοκρατική πολιτική του συστήματος εξουσίας. Οι ΗΠΑ εκμεταλλεύονταν τον κόσμο με την εμπορική και άρα την αστική λογική. Επιβαλλόταν στον κόσμο όχι με τα όπλα —και άρα την ισχύ—, αλλά με την "υπόσχεση" ότι τον προστατεύουν και άρα με την πονηριά. Αυτό το κεφάλαιο του "παραμυθιάσματος" πέρασε την εξουσία τους αποκλειστικά στα χέρια των αστών. Αστοί από τις ΗΠΑ έλεγχαν τον κόσμο και στη βοήθεια των αστών των "κατακτημένων" επένδυαν το μέλλον τους και βέβαια το μέλλον του συστήματος εξουσίας.

Από τη στιγμή λοιπόν που η παγκόσμια οικονομία έπεσε στα χέρια των αστών, όλα ήταν διαφορετικά. Γιατί; Γιατί οι αστοί δεν ενδιαφέρονται για το κεφάλαιο. Ενδιαφέρονται για τα κέρδη του. Το κεφάλαιο που διαχειρίζονται δεν τους ανήκει και δεν μπορούν να το διεκδικήσουν. Το μόνο που μπορούν να διεκδικήσουν είναι μερίδιο από τα κέρδη του. Ως εκ τούτου η οπτική τους είναι εντελώς διαφορετική. Γι' αυτούς "πρόοδος" και "εξουσία" ταυτίζονται μόνον με την έννοια που τους ανήκει και άρα με το "χρήμα". Τη δανεική εξουσία των κεφαλαιοκρατών, που διαχειρίζονται, δεν την εμπιστεύονται, γιατί απλούστατα μπορούν να τη χάσουν με μια απόλυση. Το μόνο σίγουρο γι' αυτούς είναι το χρήμα. Αυτό τους ανήκει και αυτό πρέπει να πολλαπλασιάσουν με τη δανεική εξουσία. Στόχος τους είναι ν' αρπάξουν όσα περισσότερα κέρδη μπορούν και όσο το δυνατόν πιο γρήγορα, γιατί δεν γνωρίζουν ποια θα είναι η τύχη τους την επόμενη ημέρα.

Με τους κεφαλαιοκράτες, δηλαδή, έχουν ταυτόχρονα τόσο συμπλέοντα όσο και συγκρουόμενα συμφέροντα. Συμπλέοντα όσον αφορά την αναζήτηση του κέρδους και συγκρουόμενα σ' ό,τι αφορά τα όρια όπου θα κινηθούν στην αναζήτηση αυτήν. Για τους κεφαλαιοκράτες δεν είναι αυτοσκοπός το κέρδος και άρα δεν μπορούν να το αναζητήσουν εις βάρος του κεφαλαίου τους. Εκεί έρχονται και συγκρούονται τα συμφέροντα των

κεφαλαιοκρατών με τους αστούς, ενώ ξεκινάνε από την ίδια βάση. Ο κεφαλαιοκράτης δεν θα θέσει σε κίνδυνο την ασφάλεια του κεφαλαίου, για να εισπράξει μεγαλύτερο κέρδος.

Ως εκ τούτου η διαχείρισή τους είναι διαφορετική. Οι αστοί βλέπουν αριθμούς και όχι εργοστάσια. Βλέπουν αριθμούς και όχι εργάτες. Πόσο μας κοστίζει το εργοστάσιο να το διατηρούμε στη Γερμανία; Δέκα ευρώ; Στην Κίνα πόσο θα μας κοστίσει να φτιάξουμε δικό μας εργοστάσιο; Πέντε; Στην Κίνα θα πάει το εργοστάσιο. Ούτε όμως κι αυτό είναι αρκετό γι' αυτούς. Αν το εργοστάσιο του Κινέζου μας κοστίζει δύο ευρώ, θα πάψουμε να έχουμε και δικό μας εργοστάσιο, εφόσον μπορούμε να κερδίζουμε περισσότερα με την υπεργολαβία. Το ίδιο συμβαίνει και με το εργατικό δυναμικό. Μετράνε τους αριθμούς και δεν τους ενδιαφέρει τίποτε διαφορετικό. Δεν τους ενδιαφέρει ο άνεργος. Δεν τους ενδιαφέρει το κοινωνικό πρόβλημα της ανεργίας. Αυτούς τους ενδιαφέρει να μεγαλώνουν οι αριθμοί των κερδών, ώστε να μεγαλώνουν τα μπόνους και οι μισθοί τους. Τέτοια αστικά κτήνη έχουν εφεύρει το περίφημο "nothing personal", όταν απολύουν κατά χιλιάδες τους εργαζομένους μετά από δική τους "έξυπνη" επιλογή.

Η συνολική διαχειριστική τους λογική είναι διαφορετική και γι' αυτόν τον λόγο έχουν διαφορετικές σχέσεις με τους εργαζομένους απ' ό,τι έχουν οι κεφαλαιοκράτες. Οι κεφαλαιοκράτες ανέχονται ακόμα και τη ζημιά, προκειμένου να διατηρήσουν πάση θυσία τα εργοστάσια τους. Οι κεφαλαιοκράτες μπορούν να πληρώσουν και από τις τσέπες τους, προκειμένου να έχουν όχι μόνον καλύτερο αλλά και ομορφότερο εργοστάσιο από αυτό του ανταγωνιστή τους. Γι' αυτόν τον λόγο έχουν συμπάθειες στις τάξεις των εργατών τους. Οι αστοί διαχειριστές δεν έχουν συμπάθειες, γιατί οι εργάτες γνωρίζουν ότι, στην πρώτη δύσκολη στιγμή που θα παρουσιαστεί πρόβλημα στους αριθμούς, αυτοί θα τους πληρώσουν. Ολόκληρη η Ιταλία λάτρευε τους Ανιέλι και μισούσε τους διευθυντές της FIAT.

Από τη στιγμή λοιπόν που —εξαιτίας της αμερικανικής Νέας Τάξης— ανέλαβαν τη διαχείριση του καπιταλισμού οι Εβραίοι και οι αστοί, ευνόητο ήταν ότι θ' αλλάξει όχι μόνον η διαχείριση του κεφαλαίου, αλλά και η στελέχωση του ίδιου του συστήματος. Τη διαχείριση την ανέλαβαν άνθρωποι, οι οποίοι δεν είχαν ποτέ σχέση με το κεφάλαιο. Άνθρωποι οι οποίοι, ως αστοί, παιδιά αστών, όχι απλά δεν το "λάτρευαν", αλλά πολλοί από αυτούς το θεωρούσαν εχθρικό προς τα συμφέροντά τους. Ως εκ τούτου ήταν εύκολο να ξεπεράσουν "γραμμές", οι οποίες για λόγους ασφαλείας δεν έπρεπε ποτέ να ξεπερνιούνται. Εκεί έγινε το σφάλμα.

Το προηγούμενο σύστημα είχε την εξυπνάδα όχι απλά να σέβεται τις "γραμμές", αλλά τις περισσότερες φορές να στέκεται πιο μακριά ακόμα κι απ' όσο χρειαζόταν. Όχι μόνον δεν μετέφερε τη δική του παραγωγή —και άρα τα εργοστάσια— εκτός των συνόρων του, αλλά με τη βία δεν επέτρεπε και στους άλλους να χτίσουν δικά τους εργοστάσια για να παράγουν. Σαν στρατιωτικές βάσεις φύλαγε τα δικά του και σαν στρατιωτικές βάσεις μισούσε τα εργοστάσια των ξένων αντιπάλων. Τι σημαίνουν πρακτικά αυτά τα οποία λέμε για τα "όρια"; Τι είδους "γραμμές" είναι αυτές; Είναι αντιληπτές από τους ανθρώπους; Βεβαίως και είναι αντιληπτές από όλους.

Υπάρχει οικογένεια, που θα πουλήσει το σπίτι της, για να πάει διακοπές; Όχι βέβαια. Γιατί; Διότι γνωρίζει ότι δεν την συμφέρει να χάσει ένα μέσον, το οποίο μόνιμα τη διευκολύνει στην επιβίωσή της, για να απολαύσει κάτι εντελώς εφήμερο. Υπάρχει κτηματίας, που θα πουλήσει τα κτήματά του, για να αγοράσει μια πανάκριβη βίλα; Όχι βέβαια. Γιατί; Διότι γνωρίζει ότι δεν τον συμφέρει να χάσει το μέσο που του δίνει μόνιμα την εύκολη επιβίωση, για κάτι το οποίο απλά προσφέρει ευχαρίστηση. Τα ίδια ισχύουν και για τους βιομηχάνους. Γιατί δεν πουλάνε όλοι αυτοί το κεφάλαιό τους; Υπάρχει νόμος που το απαγορεύει; Όχι βέβαια. Γιατί δεν πηδάνε οι άνθρωποι από τις τaráτσες; Υπάρχει νόμος, που να μας απαγορεύει να πηδάμε από τις τaráτσες; Αυτό ακριβώς συμβαίνει στην περίπτωση αυτή. Δεν πουλάνε το κεφάλαιο, γιατί απλούστατα δεν τους συμφέρει να ξεπεράσουν τα "όρια". Τα ευδιάκριτα από όλους "όρια", που οδηγούν στην "αυτοκτονία".

Οι κεφαλαιοκράτες αυτά όλα τα αντιλαμβάνονταν και τα σέβονταν, όταν αναλάμβαναν να στελεχώσουν τους μηχανισμούς εξουσίας. Τις πατρίδες τους, όπως και το παγκόσμιο σύστημα, τα αντιλαμβάνονταν ως κεφάλαιο. Γνώριζαν τι συμφέρει και τι δεν συμφέρει να κάνουν πάντα με γνώμονα τα συμφέροντα του κεφαλαίου. Γνώριζαν ότι δεν τους συνέφερε να διώχνουν τις βιομηχανίες από τις επικράτειές τους. Γνώριζαν ότι αυτό σήμαινε απώλεια εθνικής ισχύος και άρα απώλεια στη δυνατότητα παρέμβασης στα διεθνή δρώμενα. Γνώριζαν ότι θα απειλούνταν η παντοκρατορία τους με τη δημιουργία νέων ανταγωνιστών. Γνώριζαν ότι αυτό σήμαινε κοινωνικά προβλήματα και αυτοί ήθελαν τους πληθυσμούς τους χορτάτους και ήσυχους, ώστε να απαιτήσουν την υπακοή τους. Γνώριζαν ότι οι χορτάτοι εργάτες γίνονται φονικοί στρατιώτες όταν πεινάσουν.

Οι αστοί, με το που ανέλαβαν τη διαχείριση, δεν σεβάστηκαν αυτά τα όρια. Τα όρια, που συνέδεαν τα συμφέροντα της εξουσίας με αυτά του κεφαλαίου. Για το κέρδος έκλεισαν τα εργοστάσια της Δύσης και έστειλαν την παραγωγή στην Κίνα. Για το κέρδος οδήγησαν τους λαούς στην ανεργία. Για το κέρδος ιδιωτικοποίησαν τα δημόσια κεφάλαια και "ξεδόντιασαν" τα κράτη και άρα τους στέρησαν τη δυνατότητα να κρατούν υπό την "ομηρία" των κοινωνικών πολιτικών τους λαούς τους. Έκαναν δηλαδή ακριβώς ό,τι δεν συνέφερε την εξουσία. Την εξουσία τη συνέφερε να διατηρεί υπό τον έλεγχό της το βιομηχανικό κεφάλαιο, για να ελέγχει όλα τα κράτη του Πλανήτη. Την εξουσία τη συνέφερε να έχει τεράστιο εργατικό δυναμικό στη Δύση, για να βρίσκει πρόθυμους συμμάχους όταν θα κινδύνευε. Να βρίσκει πρόθυμους στρατιώτες να σκοτώνονται για τα συμφέροντά της.

Αυτά όλα χάθηκαν εξαιτίας των αριθμών. Οι αριθμοί όμως ούτε πολεμάνε ούτε υπερασπίζονται κανέναν. Όταν οι αριθμοί αρχίζουν και πέφτουν, δεν έχουν δυνατότητα αντίστασης. Αυτό κατάφεραν οι αστοί. Σε ένα σύστημα, το οποίο διέθετε άπειρες άμυνες, κατόρθωσαν και τις εξουδετέρωσαν όλες. Ήθελαν το οριακά χαμηλό κόστος παραγωγής, το οποίο όμως δημιουργεί ανέργους και στη συνέχεια αυτούς τους ανέργους τους ήθελαν σπάταλους καταναλωτές, για να βγάλουν και το οριακά μεγάλο κέρδος. Με την ίδια "αγελάδα" ήθελαν να πουλάνε "γάλα", αλλά ταυτόχρονα να σπρώχνουν και κανένα "μπούτι" στην αγορά. Οριακή ηλιθιότητα δηλαδή. Οι σημερινοί υπηρέτες του σημερινού συστήματος

είναι όλοι τους τέτοιοι ηλίθιοι. Αστοί, παιδιά αστών. Οριακά ηλίθιοι, ψεύτες, κλέφτες και αριθμολάγνοι.

Νόμιζαν ότι τους συνέφερε να μεταφερθεί το βιομηχανικό κεφάλαιο σε φτηνές χώρες, για να κάνουν οικονομία στο κόστος της παραγωγής. Θεώρησαν ότι η απώλεια ισχύος αφορούσε τους βιομηχάνους και όχι τους ίδιους. Δεν κατάλαβαν ότι όλοι βρίσκονται στο ίδιο σκάφος και ότι οι ίδιοι —ως φορείς της εξουσίας— έπρεπε να το προστατεύουν, ακόμα κι αν έπρεπε να προστατεύσουν τα συμφέροντα της κεφαλαιοκρατίας, περιορίζοντας τα δικά τους συμφέροντα. Δεν κατάλαβαν ότι τους συνέφερε η πολική δύναμη του κεφαλαίου, γιατί χάρη σ' αυτήν ελέγχονται οι λαοί και οι λαοί είναι αυτοί οι οποίοι τους ταΐζουν. Δεν κατάλαβαν ότι δεν έχει νόημα να λεηλατούν το κεφάλαιο που τους παραδόθηκε.

Πώς όμως οι μέχρι την προηγούμενη κατάσταση σφουγγοκωλάριοι των κεφαλαιοκρατών έγιναν κυρίαρχοι; Πώς κέρδισαν τη μεταξύ τους μάχη; Η νίκη τους στηρίχτηκε στη δύναμη του χρήματος και σε μια ιδιομορφία που είναι πολύ σημαντική. Με τη δύναμη του χρήματος παρέσυραν τους κεφαλαιοκράτες στο ευνοϊκό γι' αυτούς "πεδίο" σύγκρουσης, αλλά στη συμμαχία κάποιων συγκεκριμένων παραγόντων χρωστάνε τη νίκη τους. Ποιοι ήταν αυτοί οι τόσο καθοριστικοί παράγοντες; Οι μικρομέτοχοι των επιχειρήσεων. Αυτοί μοιάζουν με τους κεφαλαιοκράτες ιδιοκτήτες —ως μέτοχοι που είναι—, αλλά στην πραγματικότητα είναι αστοί.

Αν στον ιδρυτή μεγαλομέτοχο και λάτρη της BMW πεις, για παράδειγμα, ότι για κάποια κέρδη παραπάνω θα διαλύσεις την αυτοκρατορία του στη Γερμανία και θα τη μεταφέρεις στην Κίνα, θα αρνηθεί. Αν από την αυτοκρατορία αυτήν παραμείνει στη Γερμανία ένα απλό λογιστήριο, που μετρά κέρδη —έστω και μεγαλύτερα—, θα σε σκοτώσει. Γιατί; Γιατί γνωρίζει ότι χάνει τη δύναμη που πάντοτε επιθυμούσε. Γιατί χάνει τον ιδιόκτητο "πλανήτη" του, μέσα στον οποίο ήταν ένας μικρός και ζωντανός "θεός". Αντίθετα με αυτόν ο μικρομέτοχος δεν έχει την ίδια νοοτροπία, παρ' όλο που θεωρητικά ανήκουν στο ίδιο "στρατόπεδο" από πλευράς ιδιοτήτων. Αυτός είναι ένας ευκαιριακός "επενδυτής" και εφήμερος συνιδιοκτήτης. Σήμερα είναι μέτοχος —και άρα "συνιδιοκτήτης" της BMW— και αύριο πουλάει τις μετοχές του και γίνεται μέτοχος και "συνιδιοκτήτης" της Citibank. Αυτός δεν γνωρίζει ούτε καν πού βρίσκονται τα εργοστάσια στα οποία "επενδύει". Αυτός έχει κάποια "χαρτιά" και απλά βλέπει τι του αποδίδουν ως κέρδη. Ως εκ τούτου, παρ' όλο που είναι "ιδιοκτήτης", δεν ενδιαφέρεται για την ιδιοκτησία.

Τα χαρακτηριστικά των μικρομετόχων χρησιμοποίησαν τα Golden Boys, προκειμένου να νικήσουν την κεφαλαιοκρατία και να μεγιστοποιήσουν τα κέρδη τους. Γι' αυτόν τον λόγο λάτρεψαν το χρηματιστήριο. Μέσα από το χρηματιστήριο αναζητούσαν "συμμάχους", για να παίξουν τα παιχνίδια τους εις βάρος των αφεντικών τους. Με μέσον το χρηματιστήριο μπορούσαν να εκμεταλλευτούν τη δύναμη του χρήματος, το οποίο διαχειρίζονταν εις βάρος των αφεντικών τους. Με συνεχείς δήθεν επενδυτικές αυξήσεις μετοχικού κεφαλαίου κατόρθωσαν και μέσα σε ελάχιστο χρόνο μετέτρεψαν τους ιδιοκτήτες σε μειοψηφικά "πακέτα" των εταιρειών τους.

Μιλάμε για δήθεν επενδύσεις, γιατί στην πραγματικότητα δεν υπήρχαν τέτοιες. Στην πραγματικότητα οι εταιρείες αγόραζαν ό,τι βόλευε τους διαχειριστές ν' αγοράζεται, για να βολεύονται οι ίδιοι. Αγόραζαν ό,τι απαγορευόταν στις πραγματικές συνθήκες της οικονομίας και ό,τι ήταν περιττό. Αγόραζαν τον ανταγωνισμό, για να αισθάνονται "πετυχημένοι" και αγόραζαν μοκέτες, γραφεία και πούρα, για να βρίσκονται στη "χλιδή". Με αυτά τα επενδυτικά έξοδα αποκτούσαν το "άλλοθι" που αναζητούσαν, προκειμένου αρχικά να εκβιάζουν και στη συνέχεια να υποτάξουν την πραγματική ιδιοκτησία. Βάζοντας συνέχεια στο παιχνίδι νέους μικροεπενδυτές με αστικά χαρακτηριστικά, κατόρθωσαν και εξουδετέρωσαν την κεφαλαιοκρατία.

Θέλοντας να "ικανοποιήσουν" τις επενδυτικές βλέψεις των μετόχων της συμφοράς, συνεχώς αποφάσιζαν εις βάρος του κεφαλαίου και υπέρ του χρήματος. Έχοντας την "ψήφο" των χιλιάδων νέων και άσχετων μετόχων, μπορούσαν και έκαναν ό,τι ήθελαν. Τα εργοστάσια έκλειναν το ένα μετά το άλλο, γιατί οι χιλιάδες μικρομέτοχοι —και θεωρητικά συνιδιοκτήτες— διψούσαν για μεγάλα κέρδη. Οι πραγματικοί ιδιοκτήτες έχασαν τον έλεγχο των εταιρειών τους και αυτόν τον πήραν οι ανεξέλεγκτοι αστοί κερδοσκόποι. Οι νέοι "ιδιοκτήτες" των πολυεθνικών κολοσσών με τα μερίδια των πέντε και των δέκα δολαρίων νίκησαν την κεφαλαιοκρατία. Αυτό ήταν το τέλος της σύγκρουσης μεταξύ των κεφαλαιοκρατών και των αστών. Οι αστοί είχαν νικήσει.

Ελέγχοντας οι αστοί το κεφάλαιο, ήταν στη συνέχεια εύκολο να ελέγξουν και την εξουσία. Αυτοί κατέλαβαν τις υψηλές θέσεις του συστήματος και το ρύθμισαν σύμφωνα με τις δικές τους ταξικές ανάγκες και βέβαια με τα δικά τους ταξικά χαρακτηριστικά.. Με τα χαρακτηριστικά που έδιναν στους ίδιους υπεροχή. Ελέγχοντας δηλαδή την οικονομία, ήταν θέμα χρόνου να κάνουν επεμβάσεις και στην εξουσία. Ελέγχοντας τις πολυεθνικές —και άρα τα κολοσσιαία κέρδη τους—, έλεγχαν τις εθνικές ηγεσίες όλων των κρατών, οι οποίες εκλέγονταν χάρη σ' αυτά τα κέρδη.

Τα κράτη "έπεφταν" το ένα μετά το άλλο. Ο βλάκας του Χάρβαρντ, που διοικούσε μια αμερικανική πολυεθνική εταιρεία, στήριζε πολιτικά και βέβαια οικονομικά τον συμμαθητή του από το Χάρβαρντ, προκειμένου να κυβερνήσει την πατρίδα του. Αυτοί αστικοποίησαν παραγωγικές κοινωνίες, μετατρέποντάς τις σε αντιπαραγωγικές κοινωνίες τεμπέληδων κερδοσκόπων, γιατί οι ίδιοι ήταν οι πρωταθλητές του είδους. Είχαν συμφέρον να φέρουν τη δυτική κοινωνία στα δικά τους μέτρα εξειδίκευσης, για να μπορούν να την ελέγχουν. Όπως ο Τάισον, αν είχε την εξουσία να ρυθμίσει την κοινωνία, θα τη μετέτρεπε σε ρινγκ, για να έχει ο ίδιος την υπεροχή.

Ακόμα όμως και σ' αυτήν την αθλιότητα δεν ήθελαν να απειλούνται. Αυτοί, που επικράτησαν εξαιτίας των συγκυριών, θέλησαν να διατηρήσουν τα ίδια πλεονεκτήματα και για την επόμενη γενιά. Οι αστοί "θριαμβευτές" θέλησαν να εξασφαλίσουν τα ίδια πλεονεκτήματα και στα παιδιά τους. Θέλησαν να κάνουν έναν οργανωμένο μηχανισμό, που να τους εξυπηρετεί συλλογικά, γιατί ούτε στους εαυτούς τους δεν είχαν εμπιστοσύνη. Αυτοί, που εμφανίζονται σαν λάτρεις του ανταγωνισμού, δεν θέλουν καθαρό ανταγωνισμό.

Θέλουν τον ανταγωνισμό μόνον όταν οι ίδιοι με "μέσον" καταφέρουν να γίνουν ασυναγώνιστοι.

Σε έναν κόσμο, τον οποίο διαφήμιζαν ως τον κόσμο της γνώσης και του ελεύθερου ανταγωνισμού, οι αστοί είχαν δημιουργήσει ένα κλειστό κύκλωμα εκπαίδευσης, που τους εξασφάλιζε τα φιλέτα της αγοράς εργασίας. Ένα κλειστό κύκλωμα απαραβίαστο στους μη έχοντες και διάπλατα ανοικτό στους πλούσιους αστούς. Γι' αυτόν τον λόγο μπορούμε να μιλάμε για σοβιετικού τύπου λάτρεις της ανταγωνιστικότητας.

Αυτοί όλοι φρόντισαν και είτε "αγόραζαν" την ανταγωνιστικότητα είτε την εξασφάλιζαν με την εξουσία. Ποιο ήταν το κόλπο τους; Δημιούργησαν ένα παγκοσμίως αποδεκτό —από τους ίδιους δηλαδή— "σταρ σύστημα" πανάκριβων Πανεπιστημίων, που τους εξασφάλιζαν την ανταγωνιστικότητα όσο άσχετοι κι αν ήταν. Αυτά τα Πανεπιστήμια με την κατάλληλη διαφήμιση εμφανίζονταν σαν "ασυναγώνιστα" και από αυτά έπαιρναν οι απόφοιτοί τους τα "ασυναγώνιστα" χαρακτηριστικά και όχι από τις ικανότητές τους. Αυτό ήταν το όλο κόλπο. Με χρήματα έκαναν τα Πανεπιστήμια αυτά "ασυναγώνιστα" και το χαρακτηριστικό τους αυτό μοιραζόταν κατόπιν σαν χαρακτηριστικό και στα κουτορνίθια που αποφοιτούσαν από αυτά.

Αρκεί να σκεφτεί κάποιος ποιοι διαθέτουν αυτά τα πτυχία της πλάκας και θα βγάλει ασφαλή συμπεράσματα. Αν σκεφτεί κάποιος ότι πτυχίο του Γέιλ έχει και ο διαβόητος George W. Bush, μπορεί να καταλάβει τι συμβαίνει μέσα σ' αυτά τα Πανεπιστήμια. Σπουδές, τις οποίες έχει ολοκληρώσει ο εν λόγω ηλίθιος, δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να είναι πραγματικές σπουδές. Πάρτυ με μπύρες και μαριχουάνα είναι. Όλα τα άλλα είναι απλό μάρκετινγκ. Αυτοί οι μισόχαζοι είναι οι "φίρμες" των πανεπιστημιακών καμπ και γύρω τους συνωστίζονται τα όπου Γης κουτορνίθια.

Παιδιά της διαφθοράς είναι σχεδόν οι περισσότεροι από τους αλλοδαπούς αποφοίτους τους. Μικρογραφίες των "πλανηταρχών" στις "Μπανανίες". Από αυτούς πληρώνονται τα δίδακτρα των Πανεπιστημίων, γιατί οι πραγματικά άξιοι δεν πληρώνουν. Οι πραγματικά ασυναγώνιστοι "αγοράζονται" —μέσω υποτροφιών— από τα Πανεπιστήμια, για να τους προσθέτουν "πινελιές" στην "ασυναγώνιστη" εικόνα τους. Οι υπόλοιποι, που πληρώνουν, είναι οι τενεκέδες. Οι γιος του υπουργού της Σομαλίας, της Ελλάδας ή του Μπαγκλαντές. Αυτοί, που στις πατρίδες τους τελείωσαν κάποια ιδιωτικά σχολεία της συμφοράς και στη συνέχεια απλά αγόρασαν ένα "πολυτελές" πτυχίο από κάποιο διάσημο αμερικανικό ιδιωτικό Πανεπιστήμιο.

Αν πάει κανείς στο Χάρβαρντ, να δει τους μελλοντικούς "πετυχημένους", θα δει ότι όλοι είναι σαν τον Κυριάκο Μητσοτάκη. Τον "πετυχημένο", που αγόρασε "πτυχίο" με τα χρήματα του μπαμπά του, πήρε κατ' ευθείαν κορυφαία θέση σε κρατική τράπεζα με την εξουσία του μπαμπά του και έγινε στο τέλος πολιτικός με τις ψήφους του μπαμπά του. Μόνον το κρέας του βάζει ο ίδιος. Όλα τα άλλα είναι του daddy. Ζει τη ζωή του "ασυναγώνιστου" μέσα σε μια "κονσέρβα" προστασίας.

Τέτοιοι είναι οι περισσότεροι αστοί, που κυβερνούν την Νέα Τάξη. Παιδιά κρατικοδίαιτων διεφθαρμένων αξιωματούχων όλων των κρατών του Πλανήτη. Τα παιδιά των διεφθαρμένων του Παναμά, της Ινδίας, του Πακιστάν, της Κίνας και όλων των κρατών, στα καμπ των διάσημων Πανεπιστημίων των ΗΠΑ περιφέρονται. Αυτοί είναι παιδιά ανθρώπων, οι οποίοι σε όλη τους τη ζωή πληρώνονταν άπειρα δημόσια χρήματα, για να μην κάνουν απολύτως τίποτε, γιατί απλά δεν συνέφερε τα υπερατλαντικά αφεντικά τους. Παιδιά ανθρώπων, που τον ιδιωτικό τομέα τον αντιλαμβάνονταν σαν "αρπαχτή" με τη δύναμη των "υπογραφών" της δημόσιας θέσης τους. Παιδιά ανθρώπων, που έζησαν ως παράσιτα και θέλησαν να μεταφέρουν την "επιτυχία" τους και στα παιδιά τους.

Αυτοί οι κατά κανόνα διεφθαρμένοι κρατικοδίαιτοι αστοί, που κυβερνούν τα κράτη, έκαναν το λάθος εις βάρος του κεφαλαίου και κατ' επέκταση του συστήματος. Αυτοί έβαλαν τα οικονομικά συμφέροντα μπροστά και πάνω από τα πολιτικά συμφέροντα του συστήματος. Αυτοί παίζουν "χαρτιά" επιβίωσης του συστήματος, προκειμένου να βγάλουν κέρδη, είτε οι ίδιοι είτε οι χορηγοί τους. Αυτό είναι το μέγα λάθος τους. Το λάθος, το οποίο θα "καταπιεί" τους ίδιους. Γιατί; Διότι απλούστατα δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτε διαφορετικό. Δεν ήταν "άρρωστα", αλλά σκληρά παιδιά της κεφαλαιοκρατίας. Δεν ήταν πλούσιοι, οι οποίοι οικειοθελώς ζούσαν με στερήσεις, προκειμένου να ασκούν εξουσία. Δεν ήταν "άρρωστοι", που γίνονταν τέτοιοι για χάρη της εξουσίας. Ήταν "άρρωστοι", γιατί απλά δεν ήταν "υγιείς". Ήταν κακομαθημένοι κηφήνες, που οι κηφήνες γονείς τους τούς μετέφεραν στην πορεία προς την "επιτυχία" μέσα σε "κονσέρβες".

Εκεί όπου ο κεφαλαιοκράτης μαστίγωνε το παιδί του, όταν δεν ήταν ο καλύτερος μαθητής απ' όλους, αυτοί το χαίδευαν και κατηγορούσαν τους καθηγητές που δεν του χάριζαν βαθμούς. Εκεί όπου ο κεφαλαιοκράτης έστελνε το παιδί του φαντάρο στα σύνορα, για να σκληραγωγηθεί και να δώσει το "καλό" και χρήσιμο για την κεφαλαιοκρατία παράδειγμα στους υπόλοιπους, αυτοί, όταν δεν το απάλασσαν από τη θητεία, το έστελναν στον Λυκαβηττό να ανάβει τα καντήλια. Εκεί όπου ο κεφαλαιοκράτης στερούσε χρήματα από το παιδί του, για να μην οδηγείται στην κραιπάλη, αυτοί δανείζονταν χρήματα, για να το κάνουν "επώνυμο", που περνά καλά με τις φτωχές και αναζητά πλούσια νύφη. Εκεί όπου ο κεφαλαιοκράτης έπινε το αίμα του παιδιού του, για να του παραχωρήσει μια ταπεινή θέση εργασίας στο κεφάλαιό του, αυτοί έβαζαν "μέσο", για να διοριστεί το παιδί τους απευθείας σε μια υψηλή θέση εξουσίας.

Εξαιτίας αυτών των "βιαστικών" αστών γονιών έγιναν τα λάθη του συστήματος. Αυτοί, οι οποίοι έγιναν εξουσία με τις προδιαγραφές του συστήματος και στην ηλικία που προβλεπόταν για την ασφάλειά του, όταν ήρθε η ώρα ν' αποφασίσουν για τα δικά τους παιδιά, άλλαξαν τρόπο σκέψης. Έδωσαν θέσεις εξουσίας στα παιδιά τους σε πολύ νεαρές ηλικίες. Σε ηλικίες ακατάλληλες για την ασφάλεια του συστήματος. Σε ηλικίες που πιο πολύ τους ενδιέφερε να "πηδήξουν" παρά να υπερασπιστούν το σύστημα. Σε ηλικίες που η λεηλασία απέδιδε σε "γκόμενες". Σε ηλικίες που πιο πολύ τους άρεσε να κάνουν βόλτες με τα κάμπριο, παρά να κάθονται στα γραφεία τους.

Για να δικαιολογήσουν τις επιλογές τους, έχτισαν έναν ολόκληρο "μύθο" περί εξαιρετικών σπουδών. Έχτισαν έναν ολόκληρο "μύθο" περί ειδικών σχολών, οι οποίες "κατασκευάζουν" τους τέλειους "ηγέτες" του μέλλοντος. Όλα αυτά τα έκαναν οι αστοί, γιατί βιάζονταν να εκμεταλλευτούν τις εφήμερες θέσεις εξουσίας που κατείχαν ως υψηλόμισθοι διαχειριστές, προκειμένου να προλάβουν να τις κληροδοτήσουν στους απογόνους τους. Γνώριζαν ότι, αν δεν βιαστούν, δεν θα μπορούσαν τα κουτορνίθια να τους διαδεχθούν σε συνθήκες αξιοκρατίας. Με τα χρήματά τους τα "έχτισαν" όλα. Δέχθηκαν να πληρώσουν "χρυσάφι" για σπουδές τις πλάκας, μόνο και μόνο για να δώσουν στα παιδιά τους τα "πανάκριβα" και σπάνια πτυχία.

Από εκεί και πέρα, εξασφαλίζοντας τη "διαφορετικότητα" μέσω κάποιων πτυχίων τύπου Χάρβαρντ, εκμεταλλεύτηκαν εξουσίες και διασυνδέσεις και επέβαλαν τα άσχετα παιδιά τους στην κορυφή του παγκόσμιου συστήματος. Στην κορυφή της παγκόσμιας οικονομίας. Τότε ξεκίνησε η πιο ακριβή και αστεία "παράσταση" στην ιστορία του κόσμου. Ο караγκιόζης αυτοκράτορας. Ο κουτσός Ολυμπιονίκης. Αυτοί οι αμερικανοσπουδαγμένοι τενεκέδες ανέλαβαν την εξουσία του παγκοσμίου συστήματος. Οι χειρότεροι εξουσιαστές όλων των εποχών. Η Σάρα η Μάρα και το κακό συναπάντημα. Όλοι οι βλάκες μαζεμένοι, να παριστάνουν τους συμβούλους των "πλανηταρχών". Όλοι οι βλάκες μαζεμένοι, να διοικούν τις πολυεθνικές, που στήριζαν την "πλανηταρχία".

Εκεί έγινε το λάθος, που σήμερα απειλεί το σύστημα. Ελέω πατέρων βρέθηκαν κοινοί βλάκες σε θέσεις όπου το σύστημα είχε ανάγκη την απόλυτη αξιοκρατία. Ελέω πατέρων βρέθηκαν νέοι εκεί όπου το σύστημα είχε ανάγκη κομπλεξικά ραμολιμένα. Σύστημα, το οποίο επιβίωσε για χιλιάδες χρόνια μέσα από εξαιρετικά αντίξοες συνθήκες, βρίσκεται σήμερα εξαιτίας τους στο χείλος της αβύσσου. Οι χειρότεροι και οι πιο ανίκανοι εξουσιαστές στην ιστορία του κόσμου. Στην κυριολεξία ανθρώπινα σκουπίδια με την "υπογραφή" των Χάρβαρντ, των Γέιλ και των Κολούμπια. Μιλάμε για πραγματικό πρόβλημα του συστήματος. Αυτοί, που σήμερα κυβερνάνε τον κόσμο, είναι άνθρωποι σαν κι αυτούς που οδήγησαν τη Λέμαν Μπράδερς στη χρεοκοπία και είχαν το θράσος ν' αναζητούν μπόνους "χρεοκοπίας" για τους εαυτούς τους. Άνθρωποι σαν κι αυτούς, ενώ έπρεπε να κρύβονται για την κατάρρευση της Φορτις, μόλις αυτή διασώθηκε με δημόσια χρήματα, πήγαν στη γαλλική Ριβιέρα και έκαναν πανάκριβο πάρτι για την εταιρεία τους.

Μιλάμε για αθλιότητα. Κρατικοποιούνται οι επιχειρήσεις —τις οποίες παρέλαβαν κολοσσιαίες και τις κατάντησαν ρετάλια— και αυτοί παραμένουν αμετανόητοι. Σε κοινωνικοποιημένη επιχείρηση, η οποία κατέρρευσε εξαιτίας των δικών τους λαθών και σώζεται με χρήματα των φορολογουμένων, δεν ρίχνουν τις απαιτήσεις τους. Αντί να ρίξουν τους εαυτούς τους σε κάποιο βόθρο, για να μην τους βλέπει κανένας και θυμάται την ανικανότητά τους, αυτοί δεν θέλουν να υποστούν ούτε μείωση μισθών. Μιλάμε για θράσος. Μόνον για τους μισθούς τους ισχύει η ελεύθερη οικονομία. Άξια τέκνα των πατέρων τους. Το δημόσιο χρήμα πάντα έτσι το αντιλαμβάνονταν οικογενειακώς. Άλλωστε με το δημόσιο χρήμα έκαναν και οι πατεράδες τους τις ιδιωτικές τους επιτυχίες.

Στεναχωρηθήκαμε πραγματικά, όταν βλέπαμε τους απολυμένους της Λέμαν Μπράδερς να εγκαταλείπουν τα γραφεία τους. Στεναχωρηθήκαμε, επειδή έφευγαν από τις πόρτες, ενώ έπρεπε να φεύγουν με κλωτσιές και μπουνιές από τα παράθυρα. Τα ζώα, που επινόησαν τα "τοξικά". Οι εγκληματίες, που πανηγύριζαν, όταν έβρισκαν τα "κορόιδα" να τα αγοράζουν. Αυτοί, που έκαναν πανάκριβα πάρτι, υποθηκεύοντας το μέλλον ολόκληρων λαών. Αυτοί, που άνοιγαν σαμπάνιες, εξανεμίζοντας τις συντάξεις μιας ολόκληρης παγκόσμιας γενιάς εργαζομένων. Οι εγκληματίες με τα Armani και τα Rolex. Οι συνεργάτες των τοκογλύφων. Οι μόνοι εργαζόμενοι, που χαιρόμαστε να τους βλέπουμε να πέφτουν στην άβυσσο της ανεργίας. Οι μόνοι εργαζόμενοι που θέλουμε να τους δούμε να τρώνε από τα σκουπίδια.

Βλέποντας τη θλιβερή εικόνα τους, "είδαμε" το μέλλον ολόκληρης της συνομοταξίας αυτής. Κάπως έτσι θα φύγει η αστική τάξη από τη διαχείριση του συστήματος. Θα πάρει το "κουτάκι" της με τα προσωπικά της αντικείμενα και θα βρεθεί στους πέντε δρόμους. Γεύση του μέλλοντος πήραμε, βλέποντας πανίσχυρους παράγοντες πίσω από τα πανάκριβα γραφεία τους να μετατρέπονται μέσα σε μια στιγμή σε κοινούς κακομοίρηδες μακριά από αυτά. Οι περισσότεροι από αυτούς την επόμενη στιγμή της απόλυσής τους έφαχναν καινούρια φτηνά σπίτια να νοικιάσουν και ενεχυροδανειστήρια, για να παραδώσουν τα ρολόγια τους και τα αυτοκίνητά τους. Στην εποχή της παντοκρατορίας τους και με τα χρήματά των θυμάτων τους νοίκιαζαν Penthouse στον Μανχάταν. Τώρα, περιοριζόμενοι αυστηρά στο δικό τους κεφάλαιο, αναρωτιούνται ποια γέφυρα της Νέας Υόρκης είναι η πιο προστατευμένη από τους ανέμους.

Οι "ασυναγώνιστοι" θα δημιουργήσουν ανταγωνισμό στην κοινωνία των homeless. Μέσα στον στεγανοποιημένο "σοβιετικό" κόσμο τους έμαθαν την κόκα και τώρα μπαίνουν στον πραγματικό κόσμο και δεν είναι βέβαιο ότι θα μπορέσουν να εξασφαλίσουν την κόκα-κόλα. Η πολυεθνική δύναμη των κακομοίρηδων. Τους είδαμε τους φουκαράδες με το πραγματικό κεφάλαιό τους. Ένα "τεράστιο" κεφάλαιο, που χωρούσε μέσα σ' ένα κουτάκι. Τι μπορεί να περιείχε το κουτί, που κρατούσαν στα χέρια τους; Το πτυχίο του Χάρβαρντ, μια φωτογραφία της αποφοίτησής τους, μια πένα —δώρο του μπαμπά, για να υπογράψει τις μεγάλες συμφωνίες—, το σάντουιτς της ημέρας, ένα ζευγάρι ελαφριά παπούτσια και πιθανόν κανένα σώβρακο. Αυτά ήταν τα μέσα τους, που κατέκτησαν τον κόσμο. Αυτό ήταν το κεφάλαιό τους. Ακόμα και από τα σπίτια τους με ένα κουτάκι θα φύγουν, γιατί και τα πανάκριβα έπιπλά τους με πιστωτικές κάρτες τα έχουν αγορασμένα.

Βλέποντας τα πρώην μεγαλοστελέχη της αυτοκρατορίας της Νέας Τάξης να φεύγουν με τα κουτάκια τους στα χέρια, συνειρμικά μας ήρθε στο μυαλό η κινηματογραφική ταινία του Μπερτολούτσι με τον τίτλο "Ο τελευταίος αυτοκράτορας". Θυμηθήκαμε την εικόνα των ευνούχων Μανδαρίνων της κινεζικής αυτοκρατορίας. Όμοιοι παρασιτικοί ευνούχοι είναι και τα σημερινά Golden boys. Όλους αυτούς τους όμοιους η πτώση των αυτοκρατοριών τους τους βρήκε αδύναμους και με το κεφάλαιό τους να το κρατούν απόφιο στα χέρια τους. Το μοναδικό ιδιόκτητο κεφάλαιο που είχαν στην κατοχή τους και με το οποίο θα έπρεπε ν' αντιμετωπίσουν το μέλλον τους μακριά από τις ακριβοπληρωμένες "καρέκλες" τους. Κάπου

όμως δεν μας κολλούσε η εικόνα τους. Κάπου διέφεραν μεταξύ τους και έπρεπε να το εντοπίσουμε. Τελικά το βρήκαμε. Ενώ είναι όμοιοι λειτουργούν αντίστροφα. Οι Μανδρινίνοι κόβουν τους όρχεις τους και τους κουβαλάνε σε ένα κουτάκι και κατόπιν κυβερνάνε. Οι νεοταξίτες ευνούχοι του Χάρβαρντ πρώτα κυβερνάνε και κατόπιν παίρνουν τους όρχεις τους σε ένα κουτάκι.

Ήδη ο κόσμος από ένστικτο έχει αρχίσει να τους στοχοποιεί. Τους μισεί και έχει πλέον συνειδητοποιήσει ότι αυτοί είναι οι αποκλειστικοί υπεύθυνοι για τη σημερινή αθλιότητα. Κάποιοι στις ΗΠΑ διαδήλωσαν έξω από τα σπίτια των μεγαλοστελεχών της AIG. Κάποιοι άλλοι στη Βρετανία πήγαν και έκαψαν το αυτοκίνητο του πρώην διευθύνοντος συμβούλου της Bank of Scotland. Στις πρόσφατες κινητοποιήσεις του Λονδίνου τα στελέχη του City φοβούνταν να βγουν στο δρόμο. Άφησαν τα "σύμβολα" τους στα σπίτια τους, προκειμένου να μην είναι αναγνωρίσιμοι από τον κόσμο. Δεν φόρεσαν τα Armani ή τα Rolex, που μέχρι τώρα τους επέτρεπαν να επιδεικνύουν τη "διαφορετικότητα" τους. Τώρα τη φοβούνται αυτήν τη διαφορετικότητα.

Αυτό το οποίο δεν γνωρίζουν όλοι αυτοί είναι ότι δεν πρόκειται να ξεμπλέξουν τόσο εύκολα. Από τον κόσμο μπορείς να ξεφύγεις με μια "μεταμφίεση". Από τον νόμο όμως όχι. Αν αλλάξει η εξουσία χέρια, όλοι αυτοί κινδυνεύουν. Γιατί; Γιατί εύκολα μπορεί να στοιχειοθετηθούν εις βάρος τους εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας. Τον άνθρωπο δεν τον σκοτώνεις μόνον με σφαίρα. Τον άνθρωπο τον σκοτώνεις και όταν του στερείς αυθαίρετα τους μοναδικούς πόρους που έχει για να επιβιώσει. Επίθεση σε μια κοινωνία δεν κάνεις μόνον με βόμβες. Επίθεση της κάνεις και όταν της τρως τα αποθεματικά των ασφαλιστικών της ταμείων. Αν αποδειχθεί ότι ο εγκληματίας, που "εφεύρε" τα "τοξικά" στις ΗΠΑ, ήταν συμμαθητής με τους εγκληματίες που τα αγόρασαν με τα χρήματα των ασφαλισμένων στην Ελλάδα, την Ιταλία ή την Ισπανία, τότε εύκολα μπορεί να μιλήσει κάποιος για συμμορία. Αν αποδειχθεί ότι τα κράτη που σήμερα λιμοκτονούν υποφέρουν εξαιτίας της συνεργασίας των συμφοιτητών του Χάρβαρντ, εύκολα κάποιοι θα κλάψουν.

Απλά πράγματα. Αν το ΚΛΠ ή το ΠΤΡ ή οποιαδήποτε άλλη γελοία "αδερφότητα" έχει στηθεί και λειτουργεί σαν συμμορία εις βάρος των λαών και με ένα αντίστοιχα μεγάλο ανθρώπινο κόστος, εύκολα κάποιοι θα κλάψουν. Τα κουτορνίθια, που νόμιζαν ότι οι ανθρώπινες ζωές είναι παιχνίδια για την επιτυχία τους, θα εγκαταλείψουν αυτόν τον κόσμο πικραμένοι. Η ανθρώπινη κοινωνία δεν είναι ο μπαμπάκας τους, για να τους συγχωρεί τις αταξίες τους. Ιδιαίτερα αν αυτές οι "αταξίες" έχουν να κάνουν με λιμούς, με πολέμους ή με ιατρικά πειράματα πάνω σε ανθρώπινα πλάσματα.

Έχουμε ακόμα "δρόμο" μπροστά μας. Τζάμπα προετοίμασαν από τώρα τις πλούσιες συντάξεις τους. Οι συντάξεις προϋποθέτουν να είσαι ελεύθερος για να τις απολαύσεις και αυτοί δεν θα ξεφύγουν τόσο εύκολα.

Οι Έλληνες Golden Boys

στην παράσταση ο "μπακαλόγατος".

Στον ρόλο του CEO ο "Ζήκος".

Οι Έλληνες Golden Boys είναι το ίδιο ακριβώς καραγκιόζηδες με τους ξένους συναδέλφους τους, αλλά έχουν δύο ιδιομορφίες, που τους διαφοροποιούν μεταξύ τους. Διαφοροποίηση τρομερά σημαντική, εφόσον κάποιους από αυτούς τους τοποθετεί στο επίπεδο του απλού κερδοσκόπου κλέφτη και κάποιους άλλους στο επίπεδο του εθνικού προδότη. Σε γενικές γραμμές το κοινό στοιχείο τους είναι αυτό που χαρακτηρίζει γενικά το σινάφι τους και είναι το ότι αποτελούν τον ορισμό του "τζάμπα μάγκα" της Νέας Τάξης. Ένα αγορασμένο πτυχιάκι κάποιου Χάρβαρντ και από εκεί και πέρα ένας στημένος "διορισμός" σε κάποια υψηλή θέση, είτε του ιδιωτικού είτε του δημοσίου τομέα. Γιατί τους λέμε "τζάμπα μάγκες"; Για να μην τους πούμε τίποτε άλλο πολύ χειρότερο, που αρχίζει από "Μ" και τελειώνει σε "αλάκες".

Η μόνη ιδιομορφία στην ελληνική υποκοινωνία των Golden Boys —σε σχέση με τον διεθνή περίγυρο— είναι η "φτώχεια" της. Μια "φτώχεια" φυσιολογική, εφόσον η μίζερη ελληνική οικονομική πραγματικότητα δεν έχει το "βάθος" για να επιδείξει μια μεγάλη "γκάμα" Golden στελεχών. Η ελληνική οικονομία είναι μικρή και ταυτόχρονα μη παραγωγική. Ως εκ τούτου δεν χρειάστηκε ποτέ να πληρώσει με "χρυσάφι" έναν μηχανολόγο, όπως πλήρωσε η γερμανική οικονομία. Δεν χρειάστηκε ποτέ να πληρώσει με "χρυσάφι" έναν σχεδιαστή, όπως πλήρωσε η ιταλική οικονομία. Δεν χρειάστηκε ποτέ να πληρώσει με "χρυσάφι" έναν βιολόγο, όπως πλήρωσε η αμερικανική οικονομία. Δεν πλήρωσε, γιατί δεν έχει τους παραγωγικούς μηχανισμούς, οι οποίοι πληρώνουν όσο-όσο την τεχνογνωσία αιχμής.

Οι μεγάλες επιχειρήσεις στην Ελλάδα είναι εμπορικές. Κοινώς "μπακάλικα". Ως εκ τούτου οι μόνοι Golden boys που υπάρχουν κινούνται στο επίπεδο του "μπακαλόγατου". Στο επίπεδο του περίφημου "Ζήκου". CEO της "Α.Β. Βασιλόπουλος" ...είναι να ντρέπεται και να το λες. Σαν να λες ..."αρχιδρομέας" σε μικτή ομάδα γηροκομείου. Τέτοιοι είναι οι Golden Boys στην Ελλάδα. Κάποιες κουτσοσπουδές οικονομικών —έτσι, για να υπάρχουν τα τυπικά προσόντα— και γνώση που σπάνια ξεπερνά αυτήν του απλού λογιστάκου. Ό,τι ανώτερο χρειάζεται η επιχείρηση, την οποία διαχειρίζονται, απλά το δανείζονται από τα "αφεντικά" τους. Οι πολυεθνικές, δηλαδή, είναι αυτές που κερδίζουν και χάνουν τις μάχες της αγοράς και οι τοπικοί "πετυχημένοι" απλά διαχειρίζονται τα αποτελέσματα. Η Nike ή η Coca-Cola μάχονται για την παγκόσμια επικράτηση και οι τοπικοί "μάνατζερ" απλά εισπράττουν τα αποτελέσματα. Όσο πιο πολλές είναι οι νίκες των αφεντικών, τόσο μεγαλύτερα πούρα αγοράζουν. Πέραν τούτου ουδέν. Από τον δρόμο να πάρεις κάποιον και να τον κάνεις διευθυντή της Coca-Cola, θα είναι "επιτυχημένος", γιατί απλούστατα δεν μπορεί να αποτύχει.

Η πορεία όλων αυτών είναι περίπου κοινή. Με τις γνωριμίες των χρόνων των σπουδών κατόρθωσαν και στην κυριολεξία "διορίστηκαν" στις θέσεις τους. Όταν ο Αμερικανός, ο οποίος διευθύνει μια πολυεθνική, διαλέγει τον διευθυντή που θα τοποθετήσει στο ελληνικό παράρτημά της, τον συμμαθητή του από το Χάρβαρντ θα προτιμήσει. Όταν γνωρίζει ότι, ακόμα και στην τύχη να διαλέξει διευθυντή, δεν θα έχει πρόβλημα, γιατί να μην επιλέξει τον πρώην συγκάτοικό του; Θα έχει και έναν φίλο να τον φιλοξενήσει στην Ελλάδα, για να κάνει διακοπές. Τόσο απλά.

Πώς όμως όλοι αυτοί οι πετυχημένοι της "κονσέρβας" κατόρθωσαν και πήραν τους τεράστιους μισθούς μέσα από μια τόσο μικρή και φτωχή αγορά; Με τον τρόπο που τα καταφέρνουν οι όμοιοί τους σε όλο τον κόσμο. Με τη βοήθεια των ομοεθνών "συμμαθητών" τους. Απλά πράγματα. Όλοι αυτοί ανήκουν στην ίδια συμμορία. Αυτό, που τους έλειπε ως "επιφάνεια" στην μικρή ελληνική αγορά, το πήραν σε "ύψος". Αυτό, που δεν μπορούσε να τους δώσει η αγορά με το μέγεθός της, τους το έδωσε η αισχροκέρδεια. Η μοναδική στον κόσμο αισχροκέρδεια, που μαστίζει την ελληνική αγορά, είναι δημιουργήμα της διαπλοκής των αστών. Τα κολεγιόπαιδα συνεννοήθηκαν μεταξύ τους και λεηλάτησαν τον ελληνικό λαό. Οι συμμαθητές αρχικά στο Κολέγιο Αθηνών και στη συνέχεια στο Χάρβαρντ είναι οι αποκλειστικοί υπεύθυνοι για τη σημερινή αισχροκέρδεια, που καθιστά την Ελλάδα την πιο ακριβή χώρα με τους πιο φτωχούς πολίτες. Οι Έλληνες πληρώνουν τα πιο ακριβά προϊόντα, γιατί δεν αντιμετώπισαν εγκαίρως τη συμμορία του Παλαιού Ψυχικού.

Ο πολιτικός, που "ελέγχει" την αγορά, είναι συμμαθητής με τον CEO του σούπερ μάρκετ ή της εταιρείας κινητής τηλεφωνίας, που έχουν συνθέσει καρτέλ. Ο μεγαλογαλατάς, που αισχροκερδεί, είναι συμμαθητής τόσο με τον "κουμπάρο" που τον ελέγχει όσο και με τον υπουργό, ο οποίος προϊστάται του ελεγκτικού μηχανισμού. Ο ένας βοηθάει τον άλλο, για να μονιμοποιούνται στις θέσεις τους και ν' αυξάνουν τους μισθούς τους. Ο πολιτικός κάνει "πλάτες", για να στηθούν τα καρτέλ των συμμαθητών και αυτοί ανταποδίδουν με γενναίες χορηγίες κατά την προεκλογική περίοδο. Ο "πετυχημένος" μάντζερ γνωρίζει ότι, κάθε φορά που θέλει να παρουσιάσει κέρδη —και άρα αποτελέσματα—, μπορεί να αισχροκερδεί. Κάθε φορά που του λείπουν χρήματα, τα αναζητά μέσω των αυξήσεων, γιατί γνωρίζει ότι δεν θα τιμωρηθεί. Από ποιον θα τιμωρηθεί; Από αυτόν που έπαιζαν σφαλιάρες στο Κολέγιο; Από αυτόν που αυνανίζονταν μαζί στο υπόστεγο του ΚΛΜ του Χάρβαρντ;

Το χειρότερο με αυτούς τους ευνούχους της "επιτυχίας" δεν είναι ότι ζούνε σαν πετυχημένοι, ενώ είναι ανθρωπάκια της πλάκας, αλλά ότι το πιστεύουν κιόλας. Είναι προφανές ότι μέσα στο θολωμένο από την κόκα μυαλουδάκι τους υπάρχει σύγχυση. Απόλυτη σύγχυση. Μπερδεύουν την έννοια του διαχειριστή με αυτήν του ιδιοκτήτη. Νομίζουν ότι, επειδή διοικούν μεγάλες επιχειρήσεις με μεγάλα έσοδα, δικαιούνται συμμετοχή στα κέρδη τους. Αυτό είναι λάθος. Ο ιδιοκτήτης εισπράττει κέρδη, ενώ ο διαχειριστής εισπράττει απλό μισθό. Ο ιδιοκτήτης εισπράττει κέρδη, γιατί έχει τη δυνατότητα να φορτωθεί και ζημιές.

Αν ο ιδιοκτήτης έχει γαϊδούρι για μεταφορά, θα πληρωθεί τα ανάλογα κέρδη. Αν έχει πλοίο, θα πολλαπλασιάσει τα κέρδη του, γιατί αυτό του επιτρέπει τη ιδιοκτησία του. Ο διαχειριστής δεν μπαίνει σ' αυτήν τη διαδικασία. Αν του παραδοθεί γαϊδούρι, τέτοιο θα οδηγή με έναν μισθό. Αν του παραδοθεί πλοίο, θα κάνει το ίδιο και πάλι για τον ίδιο μισθό. Μόνον αν είναι "θαυματοποιός" μπορεί να διεκδικήσει κέρδη συνεταιίρου. Μόνον αν μπορεί να κουβαλάει με ένα γαϊδούρι το φορτίο ενός πλοίου δικαιούται μερίδιο κέρδους. Σε όλες τις άλλες τις άλλες περιπτώσεις δεν δικαιούται μερίδιο από τα κέρδη. Γιατί; Γιατί δεν τον συμφέρει. Γιατί, όπως είπαμε, είναι κοινός εργαζόμενος και ως εκ τούτου δεν μπορεί να φορτωθεί ζημιές.

Γι' αυτόν τον λόγο μιλάμε για "θολούρα" των Golden βλακών. Ένα φαινόμενο παγκόσμιο και όχι μόνον ελληνικό. Παντού συμβαίνει αυτό από τα κουτορνίθια. Την αλήθεια των όσων λέμε την αποκαλύπτει η σημερινή οικονομική κρίση. Μέχρι τώρα η οικονομική "άνθιση" σκέπαζε τα δεδομένα και δεν γίνονταν τα πάντα αντιληπτά στη σωστή τους βάση. Τώρα που η κρίση μαίνεται, φαίνεται ποιος δικαιούται να παίρνει το στιδήποτε. Αυτό το βλέπουμε στην περίπτωση της AIG. Για όσο διάστημα πήγαινε καλά η εταιρεία, οι Golden βλάκες νόμιζαν ότι ήταν "θεοί". Νόμιζαν ότι είχαν μετατρέψει το "γαϊδούρι", που κουβαλούσε ένα "μπιτόνι", σε "τάνκερ".

Έβλεπαν τα κέρδη, έπαιρναν ένα κομπιουτεράκι και υπολόγιζαν το μερίδιό τους. Τώρα που η εταιρεία παρουσιάζει ζημιά, γιατί δεν ξαναπαιρνουν το κομπιουτεράκι στα χέρια τους; Συμμέτοχοι μόνον στα κέρδη; Στη ζημιά μόνον οι ιδιοκτήτες; Πώς είναι δυνατόν οι ιδιοκτήτες τής εν λόγω εταιρείας σήμερα να καταστρέφονται και οι διαχειριστές να εξακολουθούν να παίρνουν μπόνους; Ναρκωτικά να έπαιρναν, καλύτερη διαύγεια θα είχαν. Τώρα δεν πρέπει να τους στείλει η ιδιοκτησία τον λογαριασμό για το μερίδιο τους από τη ζημιά;

Ένα άλλο πράγμα, που δεν κατανοούν, είναι το πώς προκύπτει ο μισθός μέσα από τη δυναμική της ελεύθερης αγοράς και μάλιστα ο ενισχυμένος μισθός. Δεν κατανοούν ότι το ύψος του μισθού ενός στελέχους δεν έχει τόσο σχέση με την αξία της εξειδίκευσής του ή την ανάγκη του ιδιοκτήτη, όσο με την προσφορά του περίγυρου. Τι σημαίνει αυτό; Ότι τον μισθό σου στην πραγματικότητα δεν τον υπολογίζεις με βάση την αξία σου ή τα κέρδη που προσφέρεις σε μια επιχείρηση εξαιτίας της δουλειάς σου. Τον μισθό σου τον υπολογίζεις με βάση τους μισθούς που προσφέρει ο ανταγωνιστικός περίγυρος για να σε αποκτήσει. Με βάση τα χρήματα που θα κληθεί να πληρώσει το αφεντικό σου, για να σε κρατήσει στη δούλεψή του. Αν δηλαδή δεν υπάρχει αντιπροσφορά, που να οδηγεί σε πλειοδοτικό διαγωνισμό, δεν υπάρχει αύξηση μισθού. Ο καλύτερος γιατρός του κόσμου να είσαι, κανέναν δεν μπορείς να "εκβιάσεις" για αύξηση, όταν ο εργοδότης σου είναι ταυτόχρονα και ο ιδιοκτήτης του μοναδικού νοσοκομείου της χώρας.

Απλά πράγματα. Σε φυσιολογικές συνθήκες κανένας μισθός δεν μπορεί να ξεφύγει από τα "μέτρα" της τοπικής οικονομίας. Δεν είναι δυνατόν να ξεφύγει, όταν αναζητείται απλά εκπαιδευμένος επιστήμονας και όχι κάποιο μυστηριώδες "φαινόμενο". Δεν είναι δυνατόν να

ξεφύγει σε μια κοινωνία, η οποία "παράγει" επιστημονικό δυναμικό σε βαθμό που να ισχύει το "ουδείς αναντικατάστατος". Αν ο περίγυρος προσφέρει 600 ευρώ στους εργαζόμενους, ο "μοναδικός" μπορεί να παραμείνει στη θέση του με 601 ευρώ. Γιατί; Γιατί τον συμφέρει. Γιατί δεν μπορεί να εκβιάσει κάποιον με στέρση των υπηρεσιών του. Αυτή η απλή λογική της αγοράς δεν υπάρχει στα μυαλά των Golden boys. Αυτοί υπολογίζουν τους μισθούς τους με βάση τα μεγέθη και άρα τα κέρδη των εταιρειών στις οποίες εργάζονται και με βάση την "αξία" των πτυχίων τους.

Το πόσο λάθος είναι αυτό, μπορεί να το αντιληφθεί κάποιος, αν σκεφτεί το εξής απλό. Στη σημερινή Ελλάδα, αν πετάξεις μια πέτρα, πιο εύκολα θα πετύχεις οικονομολόγο, παρά εργάτη. Αν, για παράδειγμα, ο σημερινός "χρυσός" μάντζερ του ΟΤΕ χάσει τη "χρυσή" θέση του, πού θα πάει να εργαστεί; Χωρίς τις "πλάτες" των Κολεγίων και των Λεσχών πού θα πάει να δουλέψει; Γνώσεις παραπάνω από τον οικονομολόγο που κάνει ντελίβερι πίτσες δεν έχει. Ποιος θα του δώσει σήμερα πάνω από 600 ευρώ τον μήνα, όταν με αυτά τα χρήματα μπορεί να βρει κάποιον πιο νέο και πιο "ορεξάτο" για δουλειά; Εκείνος ο κακομοίρης ο άλλοτε χρυσοπληρωμένος μάντζερ της Cosmote πού βρίσκεται σήμερα; Ακόμα ψάχνει δουλειά; Μόλις απολύθηκε ξέχασε τα σκάφη, τα κάμπριο και τα πούρα; Ξέχασε ότι είναι "θεός", όπως νόμιζε όταν ζούσε ως τέτοιος κρατική δαπάνη; Γιατί δεν φτιάχνει μια δική του εταιρεία, να "σαρώσει" την αγορά των κοινών θνητών; Μόνον με τα ανεύθυνα χρήματα του διαχειριστή γνώριζε τον "Όλυμπο";

Είναι προφανές ότι οι αμερικανοσπουδαγμένοι μάντζερ μας κάπου δεν μας τα λένε "καλά". Μάλλον δεν τα έμαθαν καλά τα "γράμματα" εκεί όπου πήγαν. Μάλλον μόνον τον ομαδικό αυνανισμό θυμούνται από το Χάρβαρντ. Η συμμορία των αυνανιστών. Έτσι λειτουργούσαν πάντα και αυτό κάνουν και σήμερα. Ομαδικά αμύνονται στις επιθέσεις που δέχονται. Υπολόγισαν με "λάθος" τρόπο τους μισθούς τους και με έναν επίσης "λάθος" τρόπο προσπαθούν σήμερα να τον υπερασπιστούν. Ο "Ζήκος", που έγινε CEO, πρέπει να εξηγήσει τα ανεξήγητα και έχει πρόβλημα. Πρέπει να εξηγήσει πώς σε μια οικονομία περιορισμένων μεγεθών —και άρα δυνατοτήτων— αυτοί καταφέρνουν και εισπράττουν μισθούς πολύ μεγαλύτερους από αυτούς που εισπράττει ο Πρόεδρος των ΗΠΑ.

Επειδή κάποιος είναι βλάκας, νομίζουν ότι όλοι είναι όμοιοί τους. Νομίζουν, για παράδειγμα, ότι ο ιδιωτικός τομέας είναι παντελώς αφηρημένος και ότι δεν έχει "μέτρα". Νομίζουν, για παράδειγμα, ότι μπορούν να ζητούν ό,τι θέλουν. Υπάρχει όμως "μέτρο" στον ιδιωτικό τομέα; Υποτίθεται ότι είναι η πρώτη φορά στην παγκόσμια οικονομική ιστορία όπου η τύχη ολόκληρων επιχειρήσεων βρίσκεται στα χέρια διαχειριστών. Υπάρχει "μέτρο", αρκεί να γνωρίζει κάποιος πού να το αναζητήσει. Το γεγονός ότι ολόκληρο το "είναι" του ιδιοκτήτη βρίσκεται στα χέρια ενός διαχειριστή, μπορεί να είναι πρωτόγνωρο φαινόμενο στη στεριά, αλλά δεν είναι στη θάλασσα. Στη θάλασσα αυτή είναι μια σχεδόν μόνιμη κατάσταση εδώ και αιώνες. Οι καπετάνιοι έχουν εξουσία ζωής και θανάτου πάνω σ' αυτό το οποίο διαχειρίζονται και το οποίο δεν τους ανήκει. Οι καπετάνιοι, που ανταγωνίζονται μεταξύ τους

σε ένα ανοικτό διεθνές περιβάλλον και ταυτόχρονα περιορίζονται από τις εθνικές δυνατότητες των αφεντικών τους.

Αυτοί οι καπετάνιοι έχουν εξουσία πραγματική, η οποία μπορεί να μετουσιωθεί ανά πάσα στιγμή σε απειλή καταστροφής. Με μια τους "λανθασμένη" απόφαση μπορούν μέσα σε λίγα λεπτά να βυθίσουν ολόκληρη την περιουσία ενός πλοιοκτήτη στον πάτο της θάλασσας. Διαθέτουν εξουσία πιο ισχυρή και άμεση από τον οποιονδήποτε "καπετάνιο" της ξηράς. Τι θα κάνει λόγου χάρη ο "καπετάνιος" ενός σούπερ μάρκετ, προκειμένου να απειλήσει το αφεντικό του; Θα τον απειλήσει με άμεσο "βούλιαγμα" της επιχείρησης; Πριν προλάβει να το υπονοήσει, θα απολυθεί. Τι θα κάνει προκειμένου να το απειλήσει με "δολιοφθορά"; Θα απειλήσει ότι θ' αφήσει ανοιχτές τις κονσέρβες να χαλάσουν; Θα στραβώνει τα μακαρόνια μέχρι να ενδώσει το αφεντικό του στις πιέσεις του για αύξηση;

Όταν λοιπόν αυτός ο οποίος έχει την πιο απόλυτη και άρα απειλητική εξουσία απέναντι στο ίδιο το αφεντικό του είναι ένας καπετάνιος, ευνόητο είναι ότι ο μισθός του είναι ένα "μέτρο". Ένα αξεπέραστο για τους υπόλοιπους μέτρο. Το απόλυτο αυτό "μέτρο" για την ελληνική οικονομία σε συνθήκες παγκόσμιου ανταγωνισμού είναι οι 8000 ευρώ μηνιαίως. Αυτός είναι ο μισθός ενός Έλληνα καπετάνιου ελληνικού ποντοπόρου πλοίου. Ένα "μέτρο" σε φυσιολογικές συνθήκες απλησίαστο για τους "καπετάνιους" της ξηράς, εφόσον ο καπετάνιος, για να το εισπράξει, εγκαταλείπει σχεδόν τα εγκόσμια. Τον χάνει το σπίτι του για μήνες ολόκληρους και δεν εργάζεται δίπλα σ' αυτό. Εξουσιάζει δύστροπους ναύτες σε συνθήκες απόλυτης έντασης και δεν παίζει με τις γραμματείες του, όπως οι "καπετάνιοι" της ξηράς. Κοιμάται σε μια τρύπα με το περίστροφο αγκαλιά και όχι στις σουίτες των ξενοδοχείων με τις μικρές των φωτοτυπικών.

Αυτός είναι το "μέτρο" της ελληνικής οικονομίας. Εφόσον μια αιώνια δυναμική έχει καθορίσει αυτό το "μέτρο" μέσα από σκληρές και ανελέητες μάχες πανίσχυρων παραγόντων, οι οποίοι προσπαθούν να επιβιώσουν σε ένα διεθνές περιβάλλον, ευνόητο είναι ότι αυτό το "μέτρο" είναι ασφαλές. Αυτός ο μισθός των ανθρώπων, οι οποίοι έχουν τεράστια "διαπραγματευτικά" ατούς απέναντι στα αφεντικά τους, θα έπρεπε να είναι το "ταβάνι" της κάθε οικονομίας. Κανένας CEO καμίας ελληνικής επιχείρησης δεν θα έπρεπε φυσιολογικά να παίρνει μισθό μεγαλύτερο από αυτόν που εισπράττει ένας Έλληνας καπετάνιος ελληνικής ιδιοκτησίας ποντοπόρου πλοίου. Και όμως αυτός ο διάσημος σε όλον τον κόσμο καπετάνιος παίρνει λιγότερα από τον "Ζήκο" του Κολεγίου Αθηνών. Τον κοινό συμμαθητή του Γιωργάκη και του Κυριάκου. Για να ξέρουμε δηλαδή τι λέμε και προπάντων για να καταλαβαίνουμε τι ακούμε. Έγινε ο κασιδιάρης "Ζήκος" CEO και έφτυσε τον κόσμο όλο.

Ενώ όλα αυτά τα αστεία συμβαίνουν στην κοινή αγορά εργασίας στην Ελλάδα, συμβαίνουν και άλλα ακόμα χειρότερα σ' ό,τι αφορά τη διαχείριση των κρατικών επιχειρήσεων. Εκεί συμβαίνουν πράγματα πολύ πιο ύποπτα. Ύποπτα σε βαθμό που να τα θεωρούμε εθνικά επικίνδυνα και τους εμπλεκόμενους σ' αυτά προδότες. Γι' αυτόν τον λόγο μιλήσαμε στην αρχή για διαφοροποίηση που υπάρχει μεταξύ των Ελλήνων Golden Boys.

Αυτοί του ιδιωτικού τομέα είναι κοινοί κλέφτες, ενώ αυτοί οι οποίοι διαχειρίζονται το δημόσιο κεφάλαιο ξεφεύγουν από τα πλαίσια της κοινής κλοπής, χωρίς να την αποφεύγουν κιόλας.

Οι σημερινοί διαχειριστές του δημοσίου κεφαλαίου δεν φτάνει που κλέβουν το σύμπαν με τον ίδιο άδικο τρόπο που περιγράψαμε πιο πάνω ότι κάνουν οι συνάδερφοί τους, αλλά ταυτόχρονα πραγματοποιούν εγκλήματα προς όλες τις κατευθύνσεις. Εγκλήματα, που στρέφουν αυτές τις θηριώδεις επιχειρήσεις εναντίον των καταναλωτών και άρα εναντίον των Ελλήνων ιδιοκτητών τους και εγκλήματα που λειτουργούν εις βάρος των ίδιων των επιχειρήσεων, προφανώς για να τις οδηγήσουν στην "καχεξία" και στη συνέχεια στο ξεπούλημα. Εταιρείες θηριωδών διαστάσεων, που, ενώ λειτουργούν σχεδόν υπό καθεστώς μονοπωλίων, κατορθώνουν —γιατί περί κατορθώματος πρόκειται— να είναι ταυτόχρονα και ζημιογόνες και κερδοσκοπικές. Το θαύμα των θαυμάτων. Εταιρείες όπως η ΔΕΗ, ο ΟΤΕ, τα ΕΛΠΕ ή η Εθνική Τράπεζα λεηλατούν τους Έλληνες και ταυτόχρονα βρίσκονται διαρκώς σε μια προβληματικότητα, που αναζητά τη στήριξή τους.

Θα ξεκινήσουμε από τη ΔΕΗ και τον πρόεδρό της. Ο Αθανασόπουλος είναι μια περίεργη υπόθεση, που σε κάνει ν' αναρωτιέσαι. Αυτός ο άνθρωπος πουλούσε αυτοκίνητα της TOYOTA στην Ευρώπη ή πουλούσε καρπούζια με αυτοκίνητα της TOYOTA στην Ευρώπη; Ήρθε στην Ελλάδα σαν πετυχημένος μάντζερ και από τότε που ανέλαβε την εταιρεία μόνον η χωρίστρα του διατηρείται στο ύψος των περιστάσεων. Δεν είναι δυνατόν να διαχειρίζεται μια τερατώδη εταιρεία —η οποία εξακολουθεί να λειτουργεί υπό συνθήκες μονοπωλίου ελλείψει ανταγωνισμού— και να το κάνει χειρότερα από την εποχή της παπανδρείκής ασυδοσίας. Δεν είναι δυνατόν με το πιο ακριβό ρεύμα όλων των εποχών η ΔΕΗ να παρουσιάζει ζημιές εκατοντάδων εκατομμυρίων ευρώ, τη στιγμή που ήταν κερδοφόρα ακόμα και στην εποχή των αργόμισθων "σοσιαλιστών".

Ο άνθρωπος αυτός, δηλαδή, είτε είναι πολύ βλάκας είτε κάτι άλλο. Επειδή βλάκες δεν υπάρχουν, είναι δεδομένο ότι είναι κάτι άλλο. Είναι προφανές ότι στη ΔΕΗ τοποθετήθηκε για να κάνει κάποια συγκεκριμένη "δουλειά". Έχει "διοριστεί" και έχει ακριβοπληρωθεί από κάποιους παράγοντες, οι οποίοι θέλουν να βάλουν στο "χέρι" αυτήν την μυθώδους αξίας επιχείρηση. Αυτή είναι η "δουλειά" για την οποία ακριβοπληρώνεται ο Αθανασόπουλος. Την διαλύει, για να μπορεί να ξεπουληθεί εύκολα και προπάντων τζάμπα. Με χρήματα της ΔΕΗ και άρα του Ελληνικού λαού ο Αθανασόπουλος "χτίζει" τον μελλοντικό ανταγωνισμό της επιχείρησης και άρα τους μελλοντικούς κλέφτες της περιουσίας του.

Από τους διάφορους "συμπαγωγούς" Μυτιληναίους και Βαρδινογιάννηδες μέχρι τους κακομοίρηδες, που στήνουν φωτοβολταϊκά τόξα στα χωράφια —απλά για να φαίνονται "πολλοί" οι "παραγωγοί"— οι πάντες επιβιώνουν με χρήματα της ΔΕΗ. Οι πάντες επιδοτούνται από τη ΔΕΗ για να την ανταγωνιστούν κάποτε στο μέλλον. Ο μέγας μάντζερ, που, όταν ήταν εργαζόμενος στην TOYOTA δεν τον είδαμε να επιδοτεί τη Ρενώ ή την Φόλκσβάγκεν. Στη ΔΕΗ μεταμορφώθηκε σε "φιλόανθρωπο". Αυτή είναι η "επιτυχία" του, που δικαιολογεί τα μπόνους του σε εποχές τρομερά ζημιογόνες για την επιχείρηση και τρομερά

οδυνηρές για τον Έλληνα καταναλωτή και ιδιοκτήτη της επιχείρησης. "Άξιος" του μισθού του, που φτάνει στις 300,000 ευρώ τον χρόνο(χωρίς να περιλαμβάνονται επιπλέον αποδοχές αποζημιώσεις, συμμετοχές σε ΔΣ, bonus, κ.α.).

Ανάλογα "περίεργη" υπόθεση είναι κι αυτήν του Χριστοδουλάκη. Του άλλοτε "σοφού" της οικονομίας του Μητσοτάκη. "Σοφός" και στην "οικονομία του Μητσοτάκη" είναι σχήμα οξύμωρο, αλλά δυστυχώς για εμάς αυτό είναι που τον χαρακτηρίζει. Του δόθηκε η διαχείριση της μεγαλύτερης βιομηχανίας της χώρας —στον σίγουρο και μόνιμα "χρυσόφορο" τομέα του πετρελαίου— και αυτός όχι μόνον έχασε τη "μάχη" του ανταγωνισμού, αλλά παρέδωσε την ίδια την επιχείρηση στον ανταγωνιστή Λάτση. Με συνοπτικές διαδικασίες και χωρίς να ξοδέψει ο Λάτσης ούτε ένα ευρώ, απέκτησε τον έλεγχο και μεγάλο μέρος της ιδιοκτησίας μιας επιχείρησης, την οποία, όποιος ιδιώτης την κατέχει, θα μπορούσε μόνον εξαιτίας της να συγκαταλέγεται στους καταλόγους των δισεκατομμυριούχων του Forbes. "Άξιος" του μισθού του, που φτάνει στις 200,000 ευρώ τον χρόνο (χωρίς να περιλαμβάνονται επιπλέον αποδοχές αποζημιώσεις, συμμετοχές σε ΔΣ, bonus, κ.α.).

Ανάλογα "περίεργη" υπόθεση είναι κι αυτήν του Αράπογλου. Αυτός κι αν εξυπηρετεί την αστική συνομοταξία. Αυτός δεν διορίστηκε ούτε καν με τα τυπικά κριτήρια της υποτιθέμενης ελεύθερης οικονομίας. Δεν υπήρξε καν ένας "πετυχημένος" μάνατζερ ή ένας "οραματιστής" πολιτικός, όπως οι προηγούμενοι. Αυτός είναι διορισμένος απευθείας από την πολιτική εξουσία. Στην κυριολεξία ένας υπάλληλος διορισμένος με τον ίδιο τρόπο που διορίζεται ένας κοινός περιφερειάρχης ή ένας κοινός διοικητής νοσοκομείου. Ένας κοινός υπάλληλος, που, όπως αποδείχθηκε στην πορεία, είχε πανάκριβα γούστα και ακόρεστη όρεξη για πλουτισμό.

Αυτός ο άνθρωπος χρησιμοποίησε τη δύναμη της κρατικής τράπεζας εις βάρος των Ελλήνων πολιτών. Συμμετείχε σε όλα τα κερδοσκοπικά παιχνίδια των τραπεζών, συμπεριλαμβανομένου και του εγκλήματος του χρηματιστηρίου. Για ό,τι υποφέρει ο Έλληνας, εξαιτίας της ασύδοτης λειτουργίας του τραπεζικού συστήματος, συνυπεύθυνος και πρωταγωνιστής είναι και ο κύριος Τάκης. "Άξιος" του μισθού του, που φτάνει στο απίθανο επίπεδο των 607.835 ευρώ τον χρόνο ή 50.562 ευρώ μηνιαίως ή 2350 ευρώ την ημέρα ή 293 ευρώ την ώρα ήτοι 100.000 δραχμές την ΩΡΑ. Σε αυτά ΔΕΝ συμπεριλαμβάνονται Bonus, πρόσθετες αμοιβές, καθώς και η προνομιακή απόκτηση μετοχών της Εθνικής αξίας εκατομμυρίων ευρώ.

Ανάλογα "περίεργη" υπόθεση είναι και αυτή του Βουρλούμη. Του εκλεκτού μέλους της λέσχης Μπίλντεμπεργκ. Του έχει δοθεί η διαχείριση μια επιχείρησης, η οποία ελέγχει τον στρατηγικό τομέα των τηλεπικοινωνιών και άρα του τομέα που επηρεάζει μέχρι και την εθνική μας ασφάλεια και δεν πληρεί ούτε τα τυπικά προσόντα γι' αυτήν τη θέση. Εμφανίζεται "μπλεγμένος" σε υποθέσεις υποκλοπών, σε υποθέσεις περιέργων σχέσεων με προμηθευτές της εταιρείας, σε υποθέσεις περιέργων εσωτερικών αγοραπωλησιών μεταξύ θυγατρικών της επιχείρησης και όχι μόνο. Ενώ έχει καταδικαστικές αποφάσεις στην "πλάτη" του, παραμένει ακλόνητος.

Κανένας δεν μπορεί να τον "κουνήσει" από τη θέση του. Ούτε στην πιο απίθανη Μποτσουάνα δεν θα αφηνόταν ένας τέτοιος άνθρωπος στη θέση του. Αυτό μόνον μία εξήγηση μπορεί να έχει. Είναι προφανές ότι εργάζεται για τη Λέσχη των αφεντικών του και η Λέσχη προστατεύει τα μέλη της. "Άξιος" του μισθού του, ο οποίος ανέρχεται στα 400.000 ευρώ τον χρόνο. "Άξιος" και γενναιόδωρος εργοδότης του εαυτού του, εφόσον, βλέποντας τη γενικότερη οικονομική κρίση να απειλεί την ευμάρειά του αποφάσισε να κάνει αύξηση στον μισθό του της τάξης του 70%.

Τελευταίο αφήσαμε τον επίσης "περίεργο" πρόεδρο του ΟΠΑΠ. Τον εκ του πουθενά ορμώμενο Χατζηεμμανουήλ. Ένα γνήσιο δημιούργημα του LSE. Ένα κοινό ανθρωπάκι από αυτά τα οποία δημιουργούν οι Αγγλοσάξονες με τον τόνο. Και αυτός χρησιμοποίησε τη "δύναμη" του κρατικού κεφαλαίου εις βάρος του κόσμου. Του ΟΠΑΠ, ο οποίος στήθηκε με μια πολύ συγκεκριμένη λογική. Ιδρύθηκε πάνω στη λογική ότι το αναπόφευκτο κακό του τζόγου τουλάχιστον να αποδίδει ένα κοινωνικό κέρδος. Αποφασίστηκε ότι αυτή η ηθικά "παράνομη" κρατική επιχείρηση θα χρηματοδοτούσε την αθλητική μας ανάπτυξη και αυτός τη μετέτρεψε σε ένα κοινό κερδοσκοπικό μαγαζάκι.

Κάποτε τους προέδρους του ΟΠΑΠ τους απέλυαν, αν "παρέσερναν" τον κόσμο στα "μαγαζιά" τους και σήμερα αυτός αυξάνει τα μπόνους του, υψώνοντας διαρκώς τον πήχη των κερδών. Πλουτίζει, γεμίζοντας τις γειτονιές με στοιχηματζήδικα, που εμπορεύονται τη φτώχεια, την απελπισία και τη δυστυχία του λαού. Πλουτίζει και προστατεύει τα μερίδια των Αγγλοσαξόνων μεγαλομετόχων του ΟΠΑΠ, που τον διόρισαν. Από το βρετανικό LSE κατ' ευθείαν στη δούλεψή τους εις βάρος των Ελλήνων. "Άξιος" και αυτός του μισθού του, που ανέρχεται στις 500.000 ετησίως δηλαδή, 41.666 ευρώ μηνιαίως, 1923 ευρώ ημερησίως και 240 ευρώ την ώρα δηλαδή 82.000 δρχ την ΩΡΑ.

Καταλαβαίνει ο αναγνώστης τι ακριβώς λέμε; Το να πάρεις από όλους αυτούς πίσω τα κλεμμένα είναι το λιγότερο που μπορείς να τους κάνεις. Αν αυτά τα οποία υποψιαζόμαστε είναι αληθινά, οι άνθρωποι αυτοί δικαιούνται να έχουν ως τελευταία εικόνα του μάταιου τούτου κόσμου την Πλατεία Συντάγματος από "ψηλά". Αυτό που λέμε, το εννοούμε. Αν πρόδωσαν τον ελληνικό λαό, για να εξυπηρετήσουν ξένα συμφέροντα, δεν πρέπει ποτέ να τους ξεχάσουν οι Έλληνες. Εμείς τουλάχιστον δεν θα τους ξεχάσουμε ποτέ.

Ο κόσμος να χαλάσει, εμείς αυτούς θ' αναζητούμε. Ακόμα κι αν χρειαστεί να τους "θυμηθούμε", όταν θα περιφέρονται με τις πυτζάμες από τα γηροκομεία. Όπως εξακολουθούμε να θυμόμαστε τον Γκαργκάνα, που αυτήν τη στιγμή βρίσκεται με τις πυτζάμες στο πολυτελές σπίτι, το οποίο απέκτησε με δημόσια χρήματα. Του Γκαργκάνα, που, ως Διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδας, ήταν αυτός ο οποίος επέτρεψε να συμβούν όλα τα οικονομικά εγκλήματα των τραπεζών εις βάρος του εργαζόμενου λαού και της πατρίδας μας. Του χρυσοπληρωμένου υπαλληλάκου, που έζησε σαν μεγιστάνας δημοσία δαπάνη.

Αυτοί, που λεηλάτησαν τον εθνικό πλούτο και ξεπούλησαν την εθνική περιουσία, ας μην κάνουν μακροπρόθεσμα σχέδια, γιατί θα "εκτεθούν". Τώρα που τελειώνει η εποχή των

Λεσχών και των Κολεγίων, θα ξεμείνουν στην πατρίδα μας όπως ξεμένουν στην αμμουδιά τα σκουπίδια μετά από μια πλημμυρίδα. Τότε να δούμε τι θα κάνουν. Όταν θα φύγει το Golden "επίχρισμα" που τους εξασφαλίζουν οι ιμπεριαλιστές και θα πρέπει σαν ταπεινά "μπακίρια" να αντιμετωπίσουν την οργή του κόσμου.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΤΡΑΪΑΝΟΥ

Δημιουργός της θεωρίας του ΥΔΡΟΧΟΟΥ